

บทที่ ๑

พนักงานสอบสวน

บทที่ ๑ พนักงานสอบสวน

การเป็นพนักงานสอบสวน

การเป็นพนักงานสอบสวน ป.วิ.อาญา มาตรา ๒ (๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีอาญา ที่เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดในเขตของอำนาจการสอบสวน เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเพื่อความสะดวกก็อาจจะให้พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้ต้องหาอยู่ที่อยู่ หรือท้องที่ที่ผู้ต้องหาถูกจับ เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบก็ได้ แต่ถ้าในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน พนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้นจะเป็นผู้วินิจฉัย

อำนาจในการสอบสวนคดีอาญา

-ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

-อัยการสูงสุด หรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคดี การกระทำความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทย ที่ได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย และให้ดุลพินิจในการ มอบหมายหน้าที่การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนั้น ให้พนักงานอัยการคนใดหรือพนักงานสอบสวนคนใด เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ หนังสือ คค. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ ๑๓๓๑ ลงวันที่ ๒๕ ธ.ค.๒๕๔๕ เรื่อง ทาหรือปัญหาการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้ กระทำลงนอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๒๐

การชี้ขาดอำนาจการสอบสวน

ในจังหวัดเดียวกัน ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชี้ขาด ในกรุงเทพมหานครให้ผู้บังคับบัญชา ของพนักงานสอบสวนซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด แต่ถ้า ในระหว่างหลายจังหวัดให้อัยการสูงสุดเป็นผู้ชี้ขาด การรื้อคำชี้ขาดนั้นไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๓๖/๑๖๓๗๑ ลงวันที่ ๑๗ พ.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง ทาหรือปัญหา การสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ ๒๘๘/๒๕๔๘ ของ บก.ป.

กฎกระทรวง ข้อบังคับ

-กฎกระทรวง กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานคร โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎกระทรวง กำหนดการสอบสวน ความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับ ที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕

- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการทำสำนวนสอบสวนร่วมกันระหว่าง พนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๑

ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ ๑

หลักทั่วไป

มาตรา ๑ ในประมวลกฎหมายนี้ ถ้าคำใดมีคำอธิบายไว้แล้ว ให้ถือตามความหมายดังกล่าว
อธิบายไว้ เว้นแต่ข้อความในตัวบทจะขัดกับคำอธิบายนั้น

มาตรา ๒ ในประมวลกฎหมายนี้

คดีอาญา

(๑) “ศาล” หมายความว่า ศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งใช้อำนาจทำการอันเกี่ยวกับ

ศาล

(๒) “ผู้ต้องหา” หมายความว่า บุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อ

(๓) “จำเลย” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

(๔) “ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดฐาน
ใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔, ๕ และ ๖

(๕) “พนักงานอัยการ” หมายความว่า เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลทั้งนี้จะ
เป็นข้าราชการในกรมอัยการหรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

(๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่
ทำการสอบสวน

(๗) “คำร้องทุกข์” หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตาม
บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตามซึ่ง
กระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำ
ความผิดได้รับโทษ

(๘) “คำกล่าวโทษ” หมายความว่า การที่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อ
เจ้าหน้าที่ ว่ามีบุคคลรู้ตัวหรือไม่ก็ดี ได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งขึ้น

(๑๑) “การสอบสวน” หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการ
ทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่
กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดีอาญา โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ 1331 วันที่ 29 ธันวาคม 2549

เรื่อง หรือปัญหาการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลง
นอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ อาญา มาตรา 20

เรียน ผบช.ภ., น., ปส., สตม., และ ผบช.ภ. 1 - 9

ด้วย ตร. มีบันทึกสั่งการ ลง 22 ธ.ค.2549 ท้ายหนังสือ 0001(กมส1)/834 ลง
15 ธ.ค. 2549 ให้ กมส. แจ้งเวียนผลการตอบข้อหารือปัญหาข้อกฎหมายของสำนักงานอัยการ
สูงสุดกรณีการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรตาม
ป.วิ อาญา มาตรา 20 เพื่อให้กำชับพนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้องให้ระมัดระวังในการสอบสวน
ต่อไป

กมส. จึงขอส่งสำเนาผลการตอบข้อหารือและเอกสารที่เกี่ยวข้องมายังท่านเพื่อ
โปรดแจ้งกำชับพนักงานสอบสวนในสังกัดเพื่อทราบและดำเนินการโดยถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา พร้อมนี้ได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

จำนวน แผ่น

พล.ต.ต.

(ชัชวาลย์ สุขสมจิตร์)

รอง ผบช.๙ ปรรท.ผบช.กมส.

ด่วนที่สุด

ที่ อส 0036/ 16371

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ 10200

๑๖ พฤศจิกายน 2549

เรื่อง หรือปัญหาการสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ 288/2548
ของกองบังคับการปราบปราม

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ ตช 0031.212/5233 ลงวันที่ 19 กันยายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอหารือปัญหาการสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและ
ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ 288/2548 ของพนักงานสอบสวน กองกำกับการ 5 กองบังคับการ
ปราบปรามไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20
ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาเห็นว่า ความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยที่ได้
กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 นั้น พิจารณา
ตามสภาพภูมิศาสตร์เป็นสำคัญ การกระทำความผิดในคดีนี้ แม้จะถือว่าเป็นกรณีที่มีความผิดนั้นได้กระทำ
ในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 แต่การกระทำความผิดดังกล่าวเกิดขึ้นนอกราช-
อาณาจักรไทย อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 นอกจากนี้การพิจารณาการกระทำความผิดในคดีนี้จะต้อง
พิจารณาการกระทำของผู้ต้องหาทุกคนรวมกัน ไม่อาจพิจารณาแยกส่วนการกระทำของผู้ต้องหาแต่ละคนได้
เนื่องจากผู้ต้องหาทุกคนได้ร่วมกันกระทำความผิดในฐานะเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83
การสอบสวนที่พนักงานสอบสวนได้กระทำแล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 5 นั้นน่าจะเป็นการ
เข้าใจคลาดเคลื่อน ขอบที่จักต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 ตามเหตุผล
ดังกล่าว

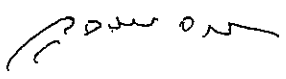
/ อัยการสูงสุด ...

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วมอบหมายหน้าที่ในการสอบสวนตามสำนวนคดีอาญาที่ 288/2548 ให้ผู้บังคับการกองปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ โดยให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานอัยการ สำนักงานคดีอาญา ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (1)หารือกับพนักงานอัยการเพื่อร่วมกันวางแนวทางการสอบสวน โดยให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ปฏิบัติการ
- (2) แจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมสอบสวนพยานหรือผู้ต้องหา และเข้าร่วมในการรวบรวมพยานหลักฐานอื่น
- (3) ในกรณีที่พนักงานสอบสวนจะต้องใช้มาตรการบังคับกับบุคคลโดยการออกหมายอาญา เช่น หมายค้น หรือหมายจับ ให้พนักงานสอบสวนหารือกับพนักงานอัยการก่อนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ยกเว้นในกรณีจำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งพนักงานสอบสวนไม่อาจขอความเห็นจากพนักงานอัยการดังกล่าวได้ทัน
- (4) เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการในท้องที่ซึ่งมีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

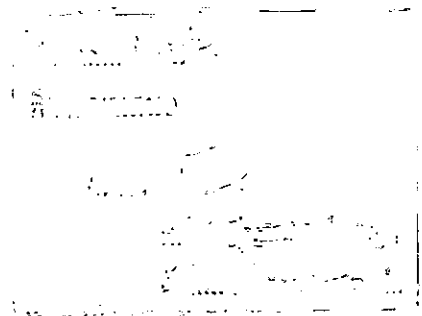

(นายจุตสิงห์ วสันตสิงห์)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานต่างประเทศ
โทร. 0-2515-4656
โทรสาร 0-2515-4657
e-mail : inter@ago.go.th

กฎกระทรวง
กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร
โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑^๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ความผิดอาญาตามกฎหมายดังต่อไปนี้ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้

- (๑) กฎหมายว่าด้วยกองอาสารักษาดินแดน
- (๒) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า
- (๓) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียไร
- (๔) กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร
- (๕) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๖) กฎหมายว่าด้วยการพนัน
- (๗) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ
- (๘) กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๙) กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน
- (๑๐) กฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่
- (๑๑) กฎหมายว่าด้วยภาษีป้าย
- (๑๒) กฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน
- (๑๓) กฎหมายว่าด้วยยศและเครื่องแบบผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่กองอาสารักษาดินแดน
- (๑๔) กฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ
- (๑๕) กฎหมายว่าด้วยโรงแรม
- (๑๖) กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๘/ตอนที่ ๕๐ ก/หน้า ๒๐/๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔

(๑๗) กฎหมายว่าด้วยสัตว์พาหนะ

(๑๘) กฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน

(๑๙) กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๗๒ มาตรา ๗๒ ทวิ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจเป็นผู้สอบสวน

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายในข้อ ๒ เป็นการกระทำความผิดเดียวที่เป็นความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย ถ้าความผิดอาญาตามกฎหมายในข้อ ๒ เป็นความผิดที่มีโทษหนักที่สุด ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายอื่นนั้นด้วย

ข้อ ๔ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งปลัดอำเภอผู้ปฏิบัติหน้าที่ ณ ที่ว่าการกิ่งอำเภอ หรือที่ว่าการอำเภอเป็นพนักงานสอบสวนสำหรับกิ่งอำเภอหรืออำเภอนั้น

ให้ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอหรือนายอำเภอ เป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๘ วรรคสี่ และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้ว่าราชการจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัด หรือปลัดจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย จะเข้ามาเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๘ วรรคสี่ และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในคดีใดคดีหนึ่งที่อยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอหรืออำเภอที่อยู่ในจังหวัดนั้นก็ได้

ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจขอให้อธิบดีกรมการปกครองแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในสังกัดกรมการปกครองไปร่วมสอบสวนในคดีใดคดีหนึ่งที่อยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดก็ได้

ข้อ ๕ ในกรณีจำเป็นหรือมีเหตุอันสมควร ผู้ว่าราชการจังหวัดใดอาจประสานขอให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจซึ่งมีอำนาจสอบสวนในจังหวัดนั้น เข้าทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดก็ได้

ข้อ ๖ ในการสอบสวนโดยปกติให้ใช้ที่ว่าการกิ่งอำเภอ ที่ว่าการอำเภอ หรือศาลากลางจังหวัดที่อยู่ในเขตท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดนั้น แล้วแต่กรณี เป็นสถานที่ทำการสอบสวน เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกจะไปทำการสอบสวนที่ใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ให้บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ข้อ ๗ ในกรณีจำเป็นจะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้ในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองควบคุมผู้ต้องหาไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง

ข้อ ๘ การส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้นำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวของสำนักงานอัยการสูงสุดและสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาใช้บังคับ โดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๙ ในคดีที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดหลายคนและเป็นคดีที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองได้พยายามสืบสวนสอบสวนหาพยานหลักฐานอย่างเต็มความสามารถแล้ว แต่ไม่อาจหาพยานหลักฐานในคดีนั้นได้ หรือพยานหลักฐานที่มีอยู่ไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งหมดหรือบางส่วนได้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองอาจพิจารณากันผู้ต้องหาซึ่งไม่ใช่ตัวการสำคัญไว้เป็นพยาน ทั้งนี้ การพิจารณาดังกล่าวให้คำนึงถึงความน่าเชื่อถือของพยานและประโยชน์แห่งคดีด้วย

ในการกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำความเข้าใจโดยระบุเหตุผลและความจำเป็นเพื่อขออนุญาตเสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนและผู้ว่าราชการจังหวัดตามลำดับ ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นควรอนุญาต ให้ทำหนังสือเพื่อขอความเห็นจากพนักงานอัยการก่อนที่จะพิจารณาอนุญาต และเมื่อพนักงานอัยการให้ความเห็นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองถือปฏิบัติตามความเห็นของพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานอัยการให้ความเห็นว่าควรอนุญาต ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยาน และให้สรุปสำนวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น

ข้อ ๑๐ เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมด้วยความเห็นต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนโดยมิชักช้า และให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ ๑๑ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของการสอบสวนหรือทำความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๐ (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี และได้สืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือนนับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของการสอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้

(๒) ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าสามปี และได้สืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนนับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวน

ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม (๑) หรือ (๒) ส่งสำนวนพร้อมด้วยบันทึกเหตุที่ส่งการสอบสวนหรือความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวน แล้วแต่กรณี ไปยังพนักงานอัยการ

ข้อ ๑๒ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทย รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง รองอธิบดีกรมการปกครอง ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง ผู้อำนวยการสำนักการสอบสวน และนิติการ กรมการปกครอง และผู้อำนวยการส่วนและหัวหน้ากลุ่มงานในสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง มีอำนาจควบคุม ตรวจสอบหรือแนะนำเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปตามกฎหมาย

ในระดับจังหวัด ให้ผู้บังคับบัญชาฝ่ายปกครองตั้งแต่ปลัดจังหวัดขึ้นไป มีอำนาจควบคุม ตรวจสอบ หรือแนะนำเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปตามกฎหมาย

ข้อ ๑๓ คดีอาญาใดที่ได้ดำเนินการสอบสวนไปก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยระเบียบการสอบสวนคดีอาญาบางประเภท ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๐ จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ บัญญัติให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อวางระเบียบการงานตามหน้าที่ให้การดำเนินคดีอาญาเป็นไปโดยเรียบร้อย ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของตน ประกอบกับมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๙๖ บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่และปลัดอำเภอมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครได้ และเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจของกระทรวงมหาดไทยในการรักษาความสงบเรียบร้อย การอำนวยความเป็นธรรม และให้การบังคับใช้กฎหมายตามภารกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรกำหนดให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร รวมทั้งทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ปริญานุช/ผู้จัดทำ
๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณัฐวดี/ตรวจ
๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

กฎกระทรวง

กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร

โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ แห่งกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒ ความผิดอาญาตามกฎหมายดังต่อไปนี้ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้

- (๑) กฎหมายว่าด้วยกองอาสารักษาดินแดน
- (๒) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า
- (๓) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียไร
- (๔) กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร
- (๕) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๖) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ
- (๗) กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๘) กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน
- (๙) กฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่
- (๑๐) กฎหมายว่าด้วยภาษีป้าย

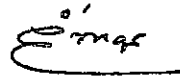
- (๑๑) กฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน
- (๑๒) กฎหมายว่าด้วยยศและเครื่องแบบผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่กองอาสารักษาดินแดน
- (๑๓) กฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ
- (๑๔) กฎหมายว่าด้วยโรงแรม
- (๑๕) กฎหมายว่าด้วยสัตว์พาหนะ
- (๑๖) กฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ แห่งกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภท ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ ในกรณีจำเป็นจะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้ในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองควบคุมผู้ต้องหาไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง เว้นแต่ไม่มีสถานที่ควบคุมเช่นว่านั้น ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองมอบตัวผู้ต้องหาฝากควบคุมไว้ ณ สถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตั้งอยู่และให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการควบคุมไว้”

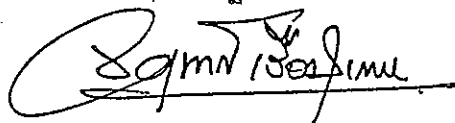
ข้อ ๔ คืออาญาใดที่ได้ดำเนินการสอบสวนอยู่ในวันก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการสอบสวนต่อไปตามกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

(นายจรัสพงศ์ เรืองสุวรรณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภท
ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๕

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่น
นอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อแก้ไขการกำหนดกฎหมายที่ให้
พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้ และแก้ไขสถานที่ควบคุมผู้ต้องหา

เหตุผล

โดยที่ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ และกฎหมายว่าด้วย
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน มีสถิติการเกิดคดีสูง ซึ่งอาจเกี่ยวพัน
กับอาชญากรรมร้ายแรง สมควรแก้ไขให้พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจสอบสวนในความผิดดังกล่าว และเพื่อไม่ให้
เกิดปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ควบคุมผู้ต้องหา สมควรแก้ไขโดยกำหนดข้อยกเว้นให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
มอบตัวผู้ต้องหาฝากควบคุมไว้ ณ สถานที่ตำรวจแห่งท้องที่ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตั้งอยู่และ
ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการควบคุมไว้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎกระทรวง
กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการทำสำนวนสอบสวนร่วมกัน
ระหว่างพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ
พ.ศ. ๒๕๕๓^๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ และมาตรา ๑๕๕/๑ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เมื่อมีกรณีที่ต้องทำสำนวนสอบสวนร่วมกันตามมาตรา ๑๕๕/๑ ให้พนักงานสอบสวนรีบแจ้งไปยังพนักงานอัยการในท้องที่มีเขตอำนาจในโอกาสแรกเท่าที่จะพึงกระทำได้เพื่อเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวนกับพนักงานสอบสวน

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง อาจทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจาก็ได้ ในกรณีที่แจ้งด้วยวาจาให้พนักงานสอบสวนบันทึกการแจ้งไว้ในสำนวนสอบสวนด้วย

ข้อ ๒ เมื่อพนักงานอัยการได้รับแจ้งตามข้อ ๑ ให้พนักงานอัยการมีหน้าที่เข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน แต่ในกรณีที่มีเหตุขัดข้องอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทำให้พนักงานอัยการไม่อาจเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวนกับพนักงานสอบสวนได้ ให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบโดยเร็ว ในกรณีเช่นนี้ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุที่พนักงานอัยการไม่สามารถเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน และให้รอพนักงานอัยการเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนและมีเหตุอันควรไม่อาจรอพนักงานอัยการเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนทำสำนวนสอบสวนไปพลางก่อนได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอพนักงานอัยการไว้ในสำนวนสอบสวน และให้ถือว่าการทำสำนวนสอบสวนนั้นชอบด้วยกฎหมาย

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๗/ตอนที่ ๓๗ ก/หน้า ๑๖/๙ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อ ๓ ในการทำสำนวนสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบการทำสำนวนสอบสวน และให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการหารือกันตั้งแต่ชั้นเริ่มคดีเพื่อกำหนดแนวทางในการทำสำนวนสอบสวน

ข้อ ๔ ในการทำสำนวนสอบสวนร่วมกัน พนักงานอัยการอาจดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำแก่พนักงานสอบสวนในการทำสำนวนสอบสวน โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจาก็ได้ ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหรือบันทึกคำแนะนำของพนักงานอัยการไว้ในสำนวนสอบสวน

(๒) แจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบถึงความประสงค์จะตรวจสอบพยานหลักฐาน หรือเรียกให้พนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานมาให้ตรวจสอบก็ได้ โดยพนักงานอัยการต้องลงลายมือชื่อในบันทึกการตรวจสอบพยานหลักฐานด้วย

(๓) ร่วมกับพนักงานสอบสวนในการถามปากคำผู้เสียหาย ผู้ต้องหา พยาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยพนักงานอัยการต้องลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าวด้วย

(๔) ในกรณีที่พนักงานอัยการมีความประสงค์จะให้มีการถามปากคำบุคคลใด นอกเหนือจากบุคคลที่พนักงานสอบสวนจะถามปากคำ ให้พนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ในกรณีที่พนักงานอัยการร่วมถามปากคำ ให้พนักงานอัยการลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าวด้วย

ข้อ ๕ การดำเนินการตามกฎหมายกระทรวงนี้ หากพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีความเห็นไม่ตรงกัน พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการอาจทำความเห็นของตนรวมไว้ในสำนวนสอบสวนด้วยก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๕๕/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้การสอบสวนในกรณีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือในกรณีที่ผู้ตายถูกกล่าวหาว่าต่อสู้อันตรายแก่เจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนในการทำสำนวนสอบสวน และให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบ โดยพนักงานอัยการอาจให้คำแนะนำตรวจสอบพยานหลักฐานถามปากคำ หรือสั่งให้ถามปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ ตั้งแต่เริ่มทำสำนวนนับแต่โอกาสแรกเท่าที่จะพึงกระทำได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ปริญานุษ/ผู้จัดทำ
๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

นันทน์ภัสร์/ตรวจ
๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2523
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2523
(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2525 (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2536
(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2537 และ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2538

โดยที่เป็นการสมควรจัดระเบียบการสอบสวนคดีอาญาของเจ้าพนักงานให้เป็นที่เรียบร้อย มีความยุติธรรม มีประสิทธิภาพ รัดกุม ก่อให้เกิดหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นมูลฐานซึ่งจะเป็นผลให้เกิดความสงบเรียบร้อยมากยิ่งขึ้น และเป็นผลโดยตรงต่อความมั่นคงของประเทศชาติเป็นส่วนรวม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกข้อบังคับด้วยการดำเนินการคดีอาญาดังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่จะออกหมายจับ ตามมาตรา 66 (1) หรือ (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เว้นแต่คดีความผิดหูโทะ คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกและคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวไม่เกินสองพันบาท เจ้าพนักงานจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้เพียงพอที่จะเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดแล้วเสนอขอรับความเห็นชอบก่อนดังนี้

ก. ในกรุงเทพมหานคร ให้ขอความเห็นชอบจากปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ข. ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ขอความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่ความผิดได้เกิดหรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตนหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ในกรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่จับด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีหมายตามความในมาตรา 78 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากเป็นการจับโดยอาศัยเหตุที่จะออกหมายจับได้ตามมาตรา 66 (1) หรือ (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จะต้องได้รับความเห็นชอบก่อนเช่นเดียวกับการออกหมายจับตามวรรคหนึ่ง

การมอบหมายตาม ก. และ ข. ให้ทำเป็นหนังสือโดยคำนึงถึงระดับ ตำแหน่งหน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้ที่จะได้รับมอบหมายเป็นสำคัญ

2. หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวน

2.1 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทน ที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 18 วรรคสี่ และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนั้นกับให้นายตำรวจที่ประจำสถานีตำรวจจรดดังกล่าว ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นพนักงานสอบสวน

2.2 ให้หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคสี่ และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของตำรวจภูธรจังหวัดกับให้นายตำรวจที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนั้นเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใดให้หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.3 ให้ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของกองบังคับการตำรวจภูธร กับให้นายตำรวจที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ในสังกัดกองบังคับการตำรวจภูธรเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใดให้ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.4 ให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของกองบัญชาการตำรวจภูธร กับให้นายตำรวจที่สังกัดในกองบัญชาการตำรวจภูธร ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใด ให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.5 ภายใต้บังคับ 12.7 และ 12 ให้อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับคดีได้ทุกกรณี

3. สถานที่ทำการสอบสวน

ให้สถานีตำรวจเป็นที่ทำการสอบสวน เว้นแต่มีเหตุอันควรจะไปทำการสอบสวนในที่ใดก็ได้

4. การประสานงานระหว่างพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่กับพนักงานสอบสวนอื่น

4.1 ในกรณีที่ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้บังคับการตำรวจภูธรเห็นสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในสังกัดไปดำเนินการสอบสวนคดีอาญาเรื่องใดท้องที่ใดภายในเขตรับผิดชอบ โดยให้พนักงานสอบสวนนั้นเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนแต่ฝ่ายเดียว หรือร่วมกับพนักงานสอบสวนในเขตท้องที่ ก็ให้มีหนังสือแจ้งให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนในเขตท้องที่ทราบ พร้อมกับระบุอำนาจและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไป เว้นแต่เป็นเรื่องลับซึ่งต้องสอบสวนเป็นพิเศษ หรือในกรณีที่ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้บังคับการตำรวจภูธรหรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรออกไปทำการสอบสวนด้วยตนเองจะไม่แจ้งให้ทราบก็ได้

4.2 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนต่างหน่วยสอบสวนร่วมกัน ให้ผู้มีอาวุโสเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนนั้น

4.3 เมื่อมีเหตุสำคัญหรือกรณีจำเป็น สมควรให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนหรือร่วมในการสอบสวน หรือร่วมในการสอบสวนคดีอาญาในท้องที่ใดก็ให้ผู้กำกับตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาราชการแทนเสนอเหตุผลต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งการ

4.4 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอได้ประสบเหตุความผิดอาญา ซึ่งควรจะกระทำการจับกุมได้ ก็ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอทำการจับกุม แต่ถ้าไม่อาจจับกุมได้ทันทีที่ตั้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ทำการจับกุมและเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน คำนินคดี ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอทำการสืบสวนสอบสวน หรือสั่งให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการเพื่อรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่ในที่เกิดเหตุหรือดำเนินการทั้งหลายอื่น ๆ เช่น ตรวจสอบตัวบุคคล ตรวจสอบสิ่งของ ค้นเพื่อพบสิ่งของและยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบ ตลอดจนสอบถามปากคำบุคคลและดำเนินการอย่างอื่นเท่าที่จำเป็น เพื่อเป็นหลักฐานในชั้นต้นและบันทึกไว้และให้ส่งหลักฐานการสืบสวนนั้นและตัวบุคคลที่จับกุมไว้ไปให้พนักงานสอบสวนท้องที่ดำเนินการต่อไป

5. เมื่อมีคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว โดยมีประกันหรือไม่มีประกัน โดยมีหลักประกันหรือไม่มีหลักประกัน ไม่ว่าผู้ยื่นคำร้องจะเป็นผู้ต้องหาตนเองหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องให้พนักงานสอบสวนรับคำร้องไว้โดยพินิจแล้วพิจารณาตั้ง หรือถ้าเป็นกรณีที่ตนไม่มีอำนาจสั่งก็ให้รับเสนอคำร้องนั้นไปยังผู้มีอำนาจสั่งโดยเร็ว และให้พนักงานสอบสวนหรือผู้มีอำนาจสั่งตาม 5.1 แล้วแต่กรณี แจ้งผลการสั่งคำร้องให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในกำหนดเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่มีการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวนั้น การพิจารณาคำร้องต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ คือ

5.1 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ สารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงาน หรือผู้รักษาราชการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทน มีอำนาจพิจารณาคำร้องได้สำหรับคดีอาญาทั้งปวง เว้นแต่คดีตาม 5.2 ถ้าบุคคลดังกล่าวพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยมีประกันหรือไม่มีประกันหรือโดยมีหลักประกันหรือไม่มีหลักประกันคำสั่งนั้นเป็นอันเด็ดขาด

5.2 คดีความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ คดีความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร คดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดคอมมิวนิสต์ หรือคดีที่ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นรองอธิบดีกรมตำรวจขึ้นไป เห็นว่ามีเหตุอันสมควรและสั่งการไว้เป็นการเฉพาะ ให้กรมตำรวจกำหนดตัวบุคคลผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวและให้สั่งคำร้องปล่อยชั่วคราวโดยเร็วที่สุด

5.3 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจตั้งปล่อยชั่วคราวพิจารณาเห็นควรไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ให้รีบเสนอคำร้องพร้อมด้วยความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือเพื่อพิจารณาส่งตามอำนาจหน้าที่ แล้วแจ้งความเห็นให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในกำหนดเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่มีการยื่นคำร้อง

ทั้งนี้ ให้กรมตำรวจวางระเบียบปฏิบัติเป็นการภายในเกี่ยวกับการเสนอแนะตั้งคำร้องของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ

6. การแจ้งข้อหาจะกระทำโดยเพิ่มข้อหาที่มีโทษหนักเกินกว่าโทษสำหรับการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้

7. การสอบสวนบุคคลหนึ่งบุคคลใดในฐานะเป็นพยานที่ดี หรือในฐานะเป็นผู้ต้องหาที่ดี จะต้องกระทำโดยมิชักช้าในโอกาสแรกที่พบตัวบุคคลนั้น โดยพนักงานสอบสวนจะต้องใช้วิธีตั้งคำถามให้ตอบแล้วบันทึกคำถามและคำให้การตอบคำถามเพื่อให้ปรากฏข้อเท็จจริงเป็นลำดับไป เริ่มตั้งแต่คำถามแรก จนถึงคำถามสุดท้าย ทั้งนี้ ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนใช้วิธีสอบถามปากคำแล้วบันทึกเรียบเรียงขึ้นเองในลักษณะของการบรรยายข้อเท็จจริง

8. การสอบสวนผู้ต้องหา

8.1 ในกรณีที่ผู้ต้องหาให้การขัดท้อบุคคลหนึ่งบุคคลใดว่าเป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามความในข้อ 1 โดยเคร่งครัดก่อนที่จะจับกุมบุคคลนั้นมาดำเนินคดี

8.2 เมื่อผู้ต้องหาให้การกล่าวอ้างผู้ใดเป็นพยานให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำพยานที่ผู้ต้องหาได้กล่าวอ้างนั้นไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมพยานหลักฐานและพิสูจน์พยานผู้ต้องหาเสียแต่ในชั้นต้น

9. อำนาจทำความเข้าใจในคดี

9.1 คดีที่มีความเห็นควรสั่งฟ้อง

9.1.1 หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนที่ไม่ใช่ผู้กำกับการ มีอำนาจทำความเข้าใจในคดีที่มีโทษจำคุกไม่เกินสี่สิบปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5 แต่ถ้าเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเกินหนึ่งแสนบาทขึ้นไป หรือคดีอุกฉกรรจ์ ให้เสนอหัวหน้าตำรวจภูธร จังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้ทำความเข้าใจ

9.1.2 ผู้กำกับการที่เป็นหัวหน้าสถานีตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.3 ผู้บังคับการหรือรองผู้บังคับการที่เป็นหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.4 ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.5 คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ให้เสนอตามลำดับจนถึงอธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้ทำความเห็น

9.2 คดีที่มีความเห็นควรตั้งไม่ฟ้อง

9.2.1 หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนที่ไม่ใช่ผู้กำกับการ มีอำนาจทำความเห็นคดีความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ไม่เกินสองหมื่นบาท

9.2.2 ผู้กำกับการที่เป็นหัวหน้าสถานีตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทน มีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.3 ผู้บังคับการ หรือรองผู้บังคับการที่เป็นหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.4 ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.5 คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ให้เสนอตามลำดับจนถึงอธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้ทำความเห็น

คดีที่อยู่ในอำนาจทำความเห็นดังกล่าวในข้อนี้ ถ้าคดีใดผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือได้สั่งการไว้ โดยเฉพาะให้ปฏิบัติไปตามคำสั่งนั้น หรือถ้าพนักงานสอบสวนเห็นสมควรเสนอผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปก็ให้เสนอได้

10. อำนาจการทำความเห็นในคดีของหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรที่มีศาลจังหวัดตั้งอยู่

สถานีตำรวจภูธรใดที่มีศาลจังหวัดตั้งอยู่ในเขตอำนาจ นอกจากอำเภอเมืองให้หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจเฉพาะในการปล่อยชั่วคราวทำความเห็นในคดีและการกันผู้ต้องหาเป็นพยานได้เช่นเดียวกับหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด

11. คดีที่งดการสอบสวน

เพื่อมิให้สำนวนการสอบสวนต้องคงอยู่กับพนักงานสอบสวนนานเกินควร ฉะนั้นคดีใดที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิด เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเห็นว่าได้สอบสวนมานานพอสมควรที่จะเสนอของงดการสอบสวน ให้ถือปฏิบัติโดยถือตามระยะเวลาที่ดำเนินการสอบสวนมาแล้วดังนี้

11.1 คดีอาญาทั่วไป จะต้องสืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือน

11.2 คดีอุกฉกรรจ์ จะต้องสืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

เฉพาะสำนวนการสอบสวนที่จะงดการสอบสวนให้เสนอตามลำดับชั้น ไปยังหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนตรวจพิจารณาก่อนเสนอพนักงานอัยการ

12. อำนาจการควบคุมการสอบสวน

12.1 ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่รองผู้กำกับการตำรวจขึ้นไปจัดการควบคุมตรวจตรา แนะนำให้การสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนโดยเรียบร้อยมีซักข่า กับให้มีอำนาจตรวจสอบสำนวนและสิ่งปฏิบัติ หากมีเหตุอันสมควรเพื่อความเรียบร้อยในการสอบสวนจะเข้าดำเนินการสอบสวนด้วยตนเองก็ได้

12.2 ให้พนักงานสอบสวนจัดทำสมุดบันทึกคดีที่ตนสอบสวนเพื่อผู้บังคับบัญชาตรวจได้ตลอดเวลาโดยมีช่องตามแบบตัวอย่างท้ายข้อบังคับนี้

12.3 ให้เป็นหน้าที่หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือสารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงานจัดทำสมุดสถิติคดีอาญาที่เกิดขึ้นในเขตอำนาจ โดยมีแบบตัวอย่างเช่นเดียวกับ 12.2 แต่เพิ่มชื่อพนักงานสอบสวน เจ้าของสำนวนขึ้นอีกช่องหนึ่ง และเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนลงชื่อรับรองความถูกต้องไว้เพื่อผู้บังคับบัญชาตรวจสอบได้ตลอดเวลา

12.4 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในจังหวัดมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำเร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวน โดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวนหรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของจังหวัด การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงดเว้นแต่ที่เป็นอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ

12.5 ในกรณีที่นายอำเภอเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในอำเภอมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้านายอำเภอเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล นายอำเภอมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวนโดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่านายอำเภอเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของอำเภอ การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมตำรวจ

12.6 ในกรณีที่ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในกิ่งอำเภอมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเห็นว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวนโดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของกิ่งอำเภอ การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมตำรวจ

12.7 ในการสอบสวนการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นทั่วราชอาณาจักร คดีใดหรือในคดีประเภทใด ถ้าปลัดกระทรวงมหาดไทยเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าปลัดกระทรวงมหาดไทยเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ปลัดกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวน โดยสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัว พนักงานสอบสวนหรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ และให้อำนาจแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงของปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ นายอำเภอ ผู้กำกับการ ตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้ว่าราชการจังหวัด และอธิบดีกรม ตำรวจ ให้เป็นอำนาจของปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย และให้มีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับ คดีได้ทุกกรณี เว้นแต่จะมีการบัญญัติไว้ในกฎหมายเป็นประการอื่น

13. (ยกเลิกโดยข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 25323)

14. (ยกเลิกโดยข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 25325)

15. การสอบสวนคดีอาญาที่ยังค้างอยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนก่อนวัน ใช้ข้อบังคับนี้ ให้ดำเนินการต่อไปตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 1/2509 เรื่อง ระเบียบการสอบสวน คดีอาญาในจังหวัดอื่น นอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2509 ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการสอบสวนคดีอาญาในจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2519 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2518

บรรดาคำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีกำหนดไว้แล้วในข้อบังคับหรือซึ่ง ขัดแย้งกับข้อบังคับฉบับนี้ให้เป็นอันยกเลิก

ข้อบังคับนี้ให้มีผลบังคับตั้งแต่วันครบกำหนด 30 วัน นับจากบัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 7 พฤศจิกายน 2523

(ลงชื่อ) ประเทือง กีรติบุตร

(นายประเทือง กีรติบุตร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ส่วนราชการ

กรมตำรวจ

โทร. 2052358

ที่ มท 0606.6/614

วันที่ 19 มกราคม 2541

เรื่อง การกันผู้ต้องหาเป็นพยาน

รอง อ.ตร., ผู้ช่วย อ.ตร., ผช.พ.บ., จคร., ผช.บ.บ., ก., ปล., ส., สท.บ., ก. 1-9, ผบ.คต. และ ผบ.วช.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 8 บทที่ 7 ว่าด้วย การกันผู้ต้องหาเป็นพยานในบางคดี ได้กำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องจัดการปล่อยตัวผู้ต้องหาคนที่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้พ้นเป็นพยานทันข้อหาไป แล้วรีบทำการสอบสวนปากคำไว้เป็นพยานก่อนที่พนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนั้น เนื่องจากการปฏิบัติตามการปล่อยหรือขอลปล่อยตัวผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่มุ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 วรรคสอง และมาตรา 146 กล่าวคือ านคดีอาญาที่มุ่งได้มีการขอจากผู้ต้องหาคนใดเป็นพยาน เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นและทำความเข้าใจทางคดีควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น เป็นการทำความเข้าใจทางคดีที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา แต่ในกรณีที่มีการขอจากผู้ต้องหาคนใดเป็นพยาน เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นและมีความเห็นทางคดีควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ได้รับอนุญาตให้พ้นเป็นพยานนั้น เป็นการทำความเข้าใจทางคดีที่มีพยานหลักฐานยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา แต่พิจารณาเห็นว่าผู้ต้องหาดังกล่าวไม่สำคัญ หากแต่เป็นผู้ร่วมรู้ เห็นในคดีนั้นพอที่จะให้การ เป็นพยานเป็นความเหมาะสมเพื่อยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหาอื่นที่เป็นตัวการสำคัญได้และได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้พ้นเป็นพยาน จึงหาความเห็นทางคดีควรสั่งไม่ฟ้อง ทั้งในกรณีที่มีการขอจากผู้ต้องหาเป็นพยานนี้ ผู้ต้องหาทราบดีว่าตนเอง เป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาอื่น หากพนักงานสอบสวนปล่อยตัวพ้นข้อหาไปก่อนที่พนักงานอัยการจะสั่งไม่ฟ้องและผู้ต้องหาหลบหนีไปอาจเอาความมอบให้พนักงานอัยการ เพื่อฟ้องดำเนินคดีที่พนักงานอัยการไม่เห็นด้วยกับการขอเป็นพยานและมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหานั้น ประกอบกับระเบียบสองกรมตำรวจที่เกี่ยวกับการขอจากผู้ต้องหาเป็นพยานไม่ได้อำนาจหลัก เกณฑ์การพิจารณาขอจากผู้ต้องหาเป็นพยานและแนวทางการสอบสวนผู้ต้องหาคนที่จะขอเป็นพยานไว้ชัดเจน ทว่าให้ยากต่อการปฏิบัติ

ฉะนั้น จึงกำหนดหลัก เกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในเรื่องการกันผู้ต้องหา เป็นพยาน เพื่อพนักงานสอบสวนได้ถือปฏิบัติแนวทางเดียวกัน ดังนี้

1. คดีบางเรื่อง เกิดในที่ลับ มีเหตุพิเศษ ยุ่งยาก ซับซ้อน หรือร้ายแรง และคนจำนวนมาก หากในเกรงกลัว หรือคดีซึ่งพนักงานสอบสวนกำหนดหมายมาสอบสวนสอบสวนหาพยานหลักฐานอย่างเต็มความสามารถแล้วแต่ไม่อาจหาพยานหลักฐานในคดีนั้นได้ พนักงานสอบสวนอาจพิจารณากับผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่ง ที่เห็นว่าน่าเชื่อถือสำคัญ หากแต่เป็นผู้ร่วมรู้เห็นในคดีนั้นเพื่อที่จะให้การ เป็นพยาน เบิกความในชั้นศาลไว้ เป็นพยานก็ได้

อย่างไรก็ดีพนักงานสอบสวนจะต้องระมัดระวังพยานจากพวกที่กันจากผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหา อาจให้การบิดเบือนหรือชักพ้อและเข้าเค้ามพวักเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นความเท็จก็ได้ พยานชนิดนี้ย่อมเป็นที่สงสัย ดังนั้นผู้สอบสวนสมควรซักถ้อยคำหรือแสดงอาการ เป็นสิ่งชักจูงใจในการให้คำหรือให้ประจักษ์ วัตถุ ๆ แก่เขา ซึ่งอาจจะทำให้เสียหายต่อรูปคดีได้ อีกทั้ง เสียเกียรติยศหรือชื่อเสียงของผู้สอบสวนตลอดจนถึงกรมตำรวจด้วย

2. เมื่อมีความจำเป็นที่จะกับผู้ต้องหาซึ่งได้ร่วมหรือ เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดด้วยกันคนใดคนหนึ่ง เป็นพยาน ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาด้วยความรอบคอบประกอบด้วยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ต้องหาที่จะกันเป็นพยานนั้นน่าเชื่อถือสำคัญ
- (2) ถ้าร่วมกับผู้ต้องหาคนนั้นไว้เป็นพยานแล้ว พยานหลักฐานที่มีอยู่น่าเพียงพอในการหาความเป็นคดีและน่าจะแสวงหาพยานหลักฐานอื่นมาได้
- (3) ผู้ที่จะถูกกันเป็นพยานนั้นให้การเป็นประจักษ์แก่การสอบสวนและจะเบิกความในชั้นศาลได้

มีข้อที่ยังต้องระมัดระวังว่าหลังจากที่กันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานนั้น จำเป็นต้องมีพยานอื่น ๆ หรืออาจอาศัยถ้อยคำจากพยานชนิดที่สืบสาวนำได้หลักฐานอื่น ๆ มาเป็นหลักแก่คดีอีกได้ เพราะการที่พนักงานสอบสวนกันผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งเป็นพยานนั้น พนักงานอัยการมีอำนาจที่จะนำส่งตัวไปฟ้องก็ได้ จึงเป็นการจำเป็นที่พนักงานสอบสวนจะต้องไตร่ตรองผลได้ผลเสียก่อนที่จะวินิจฉัยเห็นควรขอจากผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานตามเหตุผลแห่งความจำเป็นจริง ๆ

3. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้พิจารณาเห็นควรกับผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งแล้วให้ชี้แจง เหตุผลแห่งความจำเป็น เสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนห้องที่หรือหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สั่ง หากเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ให้เสนอผู้บังคับการหรือหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดเป็นผู้สั่งแล้วแต่กรณี ถ้าเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับราชการลับ เป็นคอมมิวนิสต์ให้เสนอกรมตำรวจเป็นผู้พิจารณาสั่ง

หากได้รับอนุญาตจากผู้ต้องหา เป็นพยานแล้ว ให้รีบสอบสวนมีความเห็นควรสั่งนำฟ้องผู้ต้องหา นั้น เสนอตามระเบียบจนถึงพนักงานอัยการ

/พนักงานอัยการ.....

พนักงานอัยการอาจมีคำสั่งให้ฟ้องและให้ส่งตัวไปฟ้องร้องร่วมกัน เป็นพยานก็ได้ ในระหว่างที่พนักงานอัยการยังมีคำสั่งไม่ฟ้อง จึงไม่ควรปล่อยหรือขอลปล่อยผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหาอาจหลบหนี และ/หรืออาจมองได้ว่าเป็นการทำให้สัญญาหรือจูงใจ เพื่อให้ปล่อยค่า ทาให้เข้าหนักการรับฟังพยานหลักฐาน ลคลงและไม่น่าเชื่อถือ

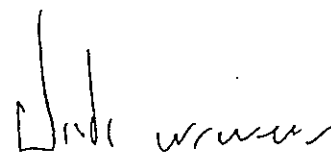
เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่ง เกิดขาดไม่ฟ้องแล้ว ให้รีบสอบสวนไว้บนฐานะพยานตามคำสั่งพนักงานอัยการ

4. เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำผู้ต้องหาคนใด เป็นพยานและ เมื่อพนักงานอัยการได้มีคำสั่ง เกิดขาดไม่ฟ้องแล้ว ให้แจ้งให้เขาทราบว่า เขาเป็นอิสระภาพแก่ตัว เขาย่อมมีสิทธิให้ปล่อยค่าได้ตามความสัจจริงทุกประการ และปล่อยค่าหนึ่งจะสอบสวนบนฐานะพยานในคดี และต้องให้บิดาหรือสวามคนก่อนนำปล่อยค่า เช่นเดียวกับพยานอื่น

5. งานการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่พนักงานสอบสวนจะขอเป็นพยาน ให้พนักงานสอบสวน ทาการสอบสวนปากคำบนฐานะผู้ต้องหาให้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรูปคดีโดยละเอียด เยี่ยมที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อพนักงานอัยการสั่ง เกิดขาดไม่ฟ้องแล้วให้รีบสอบสวนปากคำไว้บนฐานะพยาน โดยเพียงแต่ให้พยานยืนยัน บันทึกปากคำของตนเองที่กระทำไว้บนฐานะผู้ต้องหา เป็นปล่อยค่าของตนบนฐานะพยานและสมควรสอบสวนปากคำผู้ต้องหาในรายละเอียดอย่างอื่นเพิ่มเติมอีก เพราะอาจพิจารณาได้ว่าปล่อยค่าดังกล่าวเกิดจากการให้สัญญาหรือจูงใจ เพื่อให้ปล่อยค่าและจะทาให้เข้าหนักในการรับฟังพยานลคลง ไม่น่าเชื่อถือและเป็นการเสียหายต่อคดี

6. ระเบียบหรือคำสั่งของกรมตำรวจที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ ให้ใช้หนังสือสั่งการนี้แทน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

พล.ต.อ.
(ประชา พรหมนอก)
อ.คร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2052358
 ที่ 0001(ป)/ 124 วันที่ 28 มกราคม 2542
 เรื่อง แนวทางปฏิบัติการกับผู้ต้องหาเป็นพยาน

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผชพ.น., จตร., ผบช.น., สตม., ก.,ป.ส.,ส.,ภ.1 - 9, ผบก.วช., ผบก.คด.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 8 บทที่ 7 ว่าด้วยการกับผู้ต้องหาเป็นพยานในบางคดี ได้กำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกับผู้ต้องหาเป็นพยานไว้แล้ว แต่ยังมีกรปฏิบัติบางเรื่องที่ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกา โอนกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2541 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการกับผู้ต้องหาเป็นพยาน ไว้ดังนี้

1. คดีที่มีเหตุพิเศษหรือยุ่งยากซับซ้อนหรือร้ายแรงที่คนจำนวนมากพากันเกรงกลัวหรือคดีบางเรื่องเกิดในที่ลับ โดยบุคคลอื่นไม่สามารถรู้เห็นได้นอกจากเป็นผู้กระทำผิดด้วยกัน หรือคดีที่มีการกระทำในรูปขบวนการ (organized crime) ซึ่งพนักงานสอบสวนได้พยายามแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานทุกวิถีทางแล้วก็ไม่ทำให้ได้พยานหลักฐานในคดีนั้นอีก พนักงานสอบสวนอาจพิจารณากันผู้ต้องหาซึ่งได้รวมกระทำผิดด้วยกันคนใดคนหนึ่งเป็นพยาน โดยให้ชี้แจงเหตุผลแห่งความจำเป็นตามรูปคดีเสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สั่ง เว้นแต่คดีที่มีลักษณะเป็นเหตุกรรจ์หรือเหตุที่ต้องรายงานด่วนตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 1/2498 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 6/2502 ให้เสนอผู้บังคับการขึ้นไปเป็นผู้สั่ง ถ้าเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรและความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ให้เสนอสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้พิจารณาสั่ง

2. ในการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่ขอเป็นพยาน ให้ทำการสอบสวนปากคำในฐานะผู้ต้องหาให้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรูปคดีโดยละเอียดที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้

พนักงานสอบสวนพึงระมัดระวังในการสอบสวนเพราะผู้ต้องหาอาจให้การบิดเบือน หรือขัดทอดและซ้ำเติมพวกเดียวกัน ซึ่งอาจจะเป็นความเท็จได้ นอกจากนั้นสิ่งที่พนักงานสอบสวนพึงต้องยึดถือ

/และปฏิบัติคือ....

และปฏิบัติคือ ห้ามมิให้ดำเนินการใด ๆ โดยใช้ถ้อยคำอันเป็นการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือกระทำโดยมิชอบด้วยประการใด ๆ ซึ่งอาจทำให้เสียหายต่อรูปคดีได้

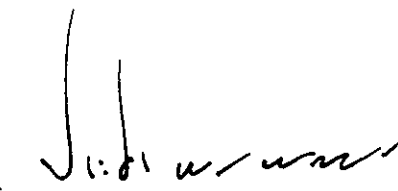
อย่างไรก็ตามมีข้อที่พนักงานสอบสวนพึงต้องระมัดระวังไว้อย่างยิ่ง คือการกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานนั้น จะต้องมิพยานอื่น ๆ หรืออาศัยถ้อยคำพยานชนิดนี้สืบสวนให้ได้พยานหลักฐานอื่น ๆ มาเป็นหลักฐานแห่งคดีอีกได้ เพราะการที่พนักงานสอบสวนกันผู้ต้องหาคนใดเป็นพยานนั้น พนักงานอัยการ มีอำนาจที่จะให้พนักงานสอบสวนส่งตัวไปฟ้องก็ได้ จึงจำเป็นที่พนักงานสอบสวนจะต้องไตร่ตรองผลได้ผลเสีย ก่อนที่จะวินิจฉัยเด็ดขาด ขอกันผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานตามเหตุผลแห่งคดี

3. เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน ทำความเห็นทางคดี ตามทางการสอบสวนที่ได้ความนั้น โดยไม่ต้องแยกสำนวนการสอบสวนก็ได้ สำหรับผู้ต้องหาที่ได้รับอนุญาตให้กันเป็นพยานให้มีความเห็นทางคดีด้วย ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ถ้าผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ในระหว่างสอบสวนให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อย หรือปล่อยชั่วคราว หรือขอให้ศาลปล่อยแล้วแต่กรณี และให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติในเรื่องการคุมพยานและป้องกันพยาน สำคัญในคดีอาญา ตาม ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 6 บทที่ 6 โดยเคร่งครัดด้วย

หลังจากพนักงานอัยการออกคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่กันไว้เป็นพยานแล้วให้ทำการสอบสวนถ้อยคำผู้นั้นในฐานะเป็นพยานตามคำสั่งของพนักงานอัยการโดยให้สาบานหรือปฏิญาณตนก่อนให้ถ้อยคำเช่นเดียวกับพยานอื่น

4. ระเบียบหรือคำสั่งใด ๆ ของ ตร. ที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ให้ถือปฏิบัติตามหนังสือนี้แทน

พล.ต.อ.

(ประชา พรหมนอก)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 2052358

ที่ 0004.6/ 2555

วันที่ 30 มีนาคม 2543

เรื่อง ข้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

ผบช.ก. , น. , ส. , ภ. 1-9 , ปล. และ ผบช.สตม.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีหนังสือ ด่วนที่สุด
ที่ ปช. 0001.04/190 ลง 18 ม.ค. 43 ถึง ตร. ชักข้อมความเข้าใจพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับแนวทาง
ปฏิบัติตาม มาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่
ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 คือบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภา -
ผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ได้กระทำการตาม มาตรา 88 คือกระทำ
หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ
หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติใน
หมวดนี้ นั้น

เพื่อมิให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวน ประธานกรรมการ ป.ป.ช.
ผู้รักษาการตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ฯ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่า
เรื่องที่พนักงานสอบสวนต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน ตามมาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 หมายถึงเฉพาะเรื่อง
ที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนนับแต่วันที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว
มีผลใช้บังคับ ซึ่ง มาตรา 2 บัญญัติให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และ
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก ลงวันที่ 17 พ.ย. 2542

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและสั่งพนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. โดยเคร่งครัด ปรากฏตามสำเนาหนังสือ ป.ป.ช. ที่แนบมาพร้อมนี้

พล.ต.ท. *สม*

(ดร.ย. โสทธิพันธ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับที่ 04195
วันที่ 21 ส.ค. 2543
เวลา 1000

31

สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
ถนนพิษณุโลก กท.10300

18 มกราคม 2543

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 120
วันที่ 21 ส.ค. 2543
เวลา

เรื่อง ซ้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2542

ด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ.2542 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก
เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 89 ว่า

"มาตรา 89 ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน
ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา
88 ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์
หรือกล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในกรณีนี้หากคณะกรรมการ ป.ป.ช.
พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา 88 ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยัง
พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป"

จากบทบัญญัติ ...

- 2 -

จากบทบัญญัติของมาตรา 89 ข้างต้น อาจทำให้เกิดข้อสงสัยในทางปฏิบัติว่า เรื่องที่พนักงานสอบสวนจะต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษ นั้น หมายรวมถึงเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ก่อนที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับและอยู่ระหว่างการดำเนินคดีของ พนักงานสอบสวนด้วย หรือหมายถึงเฉพาะเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน นับแต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับเท่านั้น

ดังนั้น เพื่อมิให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ผู้รักษาการ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงวินิจฉัยว่า เรื่องที่พนักงานสอบสวนต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หมายถึงเฉพาะเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป

จึงเรียนขอความเข้าใจมาเพื่อโปรดทราบ และโปรดแจ้งให้พนักงานสอบสวน ในสังกัดได้ทราบและถือปฏิบัติต่อไปด้วย จักขอขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ปฏิบัติหน้าที่

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

กลุ่มงานอำนวยการบริหาร

โทร. 282-3161 ต่อ 122

โทรสาร. 281-8421

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ..... 5219

33

ที่ ปช 0012.02/ 609

สำนักงาน ป.ป.ช. 13 ส.ค. 2544
ถนนพิษณุโลก กทม: 10300

// ธันวาคม 2544

เรื่อง ชักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับที่..... 5989
วันที่ 13 ส.ค. 2544 13.50

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ด้วยคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาปัญหาการดำเนินการกับเรื่องที่พนักงานสอบสวน

ส่งไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 โดยได้สอบถามความเห็นจาก สำนักงานอัยการสูงสุดด้วยแล้ว และมีมติให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไปว่า มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 เป็นบทบัญญัติที่วางหลักเกณฑ์กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 กล่าวคือการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ต้องกล่าวหาในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี ดังนั้น ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา 89 ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในขณะที่ถูกกล่าวหาหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปีในวันที่ถูกกล่าวหา หากผู้ถูกกล่าวหาซึ่งพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามมาตรา 89 ได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเกินกว่าสองปีแล้วในวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ถูกกล่าวหาอันได้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาภายในอายุความต่อไป ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ให้ชักซ้อมความเข้าใจมายังสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อแจ้งเวียนให้พนักงานสอบสวนได้รับทราบโดยทั่วกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งเวียนให้พนักงานสอบสวนทราบเป็นแนวทางปฏิบัติ

ต่อไปด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(Signature)

(นายสุทัศน์รงค์ จันทร์ทิพย์)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ..... 2904
วันที่..... 14 ส.ค. 2544
เวลา.....

งานธุรการและกำลังพล ผอ.คค.
กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ..... 1926
วันที่ 14 S.A. 2544
เวลา 11.40

สำนักนโยบายและแผน

โทร. 0 2282 3882

โทรสาร 0 2281 2102

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร. โทร.0-2205-3453

ที่ 0004.11/ 1๒๘4

วันที่ 1๐ เมษายน 2545

เรื่อง คำขับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.

-รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช.,ผบก.,หน่วยขึ้นตรง ตร. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามที่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 301 ได้บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.มีอำนาจหน้าที่ในส่วนวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 บัญญัติว่าในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา 88 ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ นั้น

เพื่อให้การดำเนินการประสานความร่วมมือระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กำหนดไว้ สำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.จึงได้จัดทำบันทึกข้อตกลงระหว่าง สำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. เรื่อง ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดย รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี (พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ) ได้ให้ความเห็นชอบตามร่างบันทึกข้อตกลงฯ ที่ ตร.เสนอ และได้อนุมัติให้ข้าราชการตำรวจไปช่วยราชการยังสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นการชั่วคราวไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม และปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมาย ต่อมา สำนักงาน ป.ป.ช. โดย นายกล้าณรงค์ จันทิก เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ พล.ต.อ.สันต์ ศรีตานนท์ ผบ.ตร. ได้ลงนามในบันทึกข้อตกลงฯ ดังกล่าวแล้ว โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 25 มีนาคม 2545 เป็นต้นไป ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เรื่องที่จะต้องส่งไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ ตาม พ.ร.บ.

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 มีเจตนารมณ์ ต้องการให้เรื่องและผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้พนักงานสอบสวนทำการรวบรวมพยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อ

/ให้ได้รับความจริง...

ให้ได้ความจริงชัดเจนเสียก่อนว่า มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตามที่ได้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษจริง โดยมีพยานเอกสาร พยานบุคคล หรือวัตถุพยานเพียงพอที่จะนำไปสนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว และจะต้องปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินคดีได้ด้วย กล่าวคือผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่ หรือได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกินสองปี โดยพนักงานสอบสวนมีอำนาจที่จะดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จากนั้นจึงให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

2. การไปช่วยราชการ การไปช่วยราชการที่สำนักงาน ป.ป.ช. ในทางปฏิบัติ หลังจากที่พนักงานสอบสวนส่งเรื่องไปให้สำนักงาน ป.ป.ช.แล้ว ทางสำนักงาน ป.ป.ช.จะใช้อำนาจตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 25 (1) ประกอบมาตรา 45 ในการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน หลังจากมีคำสั่งแต่งตั้งแล้ว สำนักงาน ป.ป.ช.ก็จะแจ้งให้พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งไปเข้าร่วมประชุมเพื่อทำการไต่สวนตามระเบียบของสำนักงาน ป.ป.ช. ต่อไป และเมื่อเสร็จการประชุมแล้ว พนักงานสอบสวนก็ต้องเดินทางกลับไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ หรือบางครั้ง สำนักงาน ป.ป.ช.ก็อาจจะมอบสำนวนให้พนักงานสอบสวนไปทำการบันทึกปากคำ ดังนั้นการไปช่วยราชการดังกล่าวจะไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม และจะปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จการเท่านั้น

อนึ่ง การเดินทางไปช่วยราชการดังกล่าว พนักงานสอบสวนที่เป็นอนุกรรมการมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ ตามบัญชี 7 แห่งข้อตกลงฯ ดังกล่าว และมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเป็นรายครั้งเฉพาะที่มาประชุม หรือดำเนินการไต่สวนในอัตราครั้งละ 1,000 บาท แต่รวมกันแล้วไม่เกินเดือนละ 10,000 บาท ตามบัญชีระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช.ว่าด้วย ค่าตอบแทนอนุกรรมการ พ.ศ.2543 ลงวันที่ 24 มกราคม 2543 และพนักงานสอบสวนก็จะได้รับเงินค่าสำนวนด้วย ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบสำนวนให้พนักงานสอบสวนรับไปดำเนินการในฐานะคณะอนุกรรมการไต่สวน ซึ่งขณะนี้สำนักงาน ป.ป.ช. กำลังดำเนินการเสนอร่างระเบียบให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.พิจารณา หากระเบียบดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว จักได้แจ้งเวียนให้ทราบต่อไป

3. ข้าราชการตำรวจที่จะไปช่วยราชการ ตามบัญชี 2 แห่งข้อตกลงฯ ดังกล่าว ได้กำหนดให้บุคคลดังต่อไปนี้ไปช่วยราชการ คือ

3.1 พนักงานสอบสวนที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามมาตรา 88 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หรือ พนักงานสอบสวนผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าว

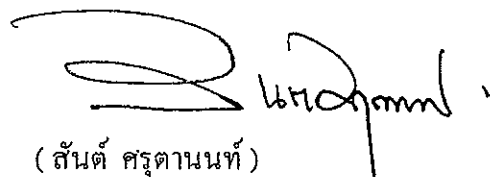
3.2 พนักงานสอบสวนที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไป ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเสนอชื่อไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จำนวนไม่เกิน 2 คน

4. การติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ในการติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน เพื่อมาสอบปากคำนั้น ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะอนุกรรมการได้สวนเป็นผู้ทำหน้าที่ติดตาม และกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ออกหนังสือเรียกบุคคลใดๆ หรือได้ร้องขอต่อศาลให้ออกหมายเรียกพยาน เอกสารหรือพยานบุคคลแล้ว การส่งหนังสือหรือหมายเรียกดังกล่าว ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ามีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุจำเป็นอื่น และเป็นการสมควรจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการให้ก็ได้

อนึ่ง พยานบุคคลที่ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น จะได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงในอัตราไม่เกินวันละ 200 บาท ต่อคน ค่าเดินทางเท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินอัตราค่าโดยสารรถยนต์ปรับอากาศประจำทาง หรือค่าโดยสารรถไฟชั้น 2 หรือจ่ายเป็นค่าน้ำมันรถยนต์ส่วนตัวกรณีนำรถยนต์ส่วนตัวเดินทางในอัตรา กิโลเมตรละไม่เกิน 1.50 บาท และจะได้รับค่าตอบแทนไม่เกินวันละ 200 บาท ต่อคน ตามนัยระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเดินทาง และค่าตอบแทนพยานบุคคล พ.ศ. 2543 ลงวันที่ 31 มกราคม 2543 และกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เดินทางไปติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาหรือพยานบุคคล เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำการสอบปากคำ พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวก็จะมีสิทธิได้รับเงินค่าเดินทางและค่าติดตามผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาหรือพยานบุคคลด้วย ซึ่งขณะนี้สำนักงาน ป.ป.ช. กำลังดำเนินการยกร่างระเบียบให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณา หากระเบียบดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว จักได้แจ้งเวียนให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องในสังกัด ถือปฏิบัติตามข้อตกลงฯ ดังกล่าว โดยเคร่งครัด อย่าให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ หากมีปัญหาข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ หรือปัญหาข้อกฎหมาย ให้หารือ ตร.(ผ่าน คค.) โดยตรง

พลตำรวจเอก

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

บันทึกข้อตกลงระหว่าง

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เรื่อง ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

เพื่อให้การดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) จึงได้ทำบันทึกข้อตกลงกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1

บททั่วไป

ข้อ 1 สำนักงาน ป.ป.ช. และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยอนุมัติของนายกรัฐมนตรี ได้ตกลงกันให้ข้าราชการตำรวจมาช่วยราชการในสำนักงาน ป.ป.ช. เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดยไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิมและไม่เป็นการเสียหายต่อราชการตามปกติโดยให้ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องตามที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จการ

ข้อ 2 ข้าราชการตำรวจที่มาช่วยราชการตามข้อ 1 คือพนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หรือพนักงานสอบสวนผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าวและพนักงานสอบสวนที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไปของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเสนอชื่อ ไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามข้อ 5

ข้อ 3 ข้อตกลงฉบับนี้ ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติลงนามในบันทึกข้อตกลง

/หมวดที่ 2...

หมวดที่ 2

การประสานงานและการปฏิบัติงาน

ข้อ 4 การร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 จะต้องกระทำในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกินสองปี ตามมาตรา 84 โดยให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงแห่งคดีและให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ และเมื่อพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง ดังนั้นอำนาจในการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือสัญญาประกันกรณีที่มีการปล่อยตัวชั่วคราวย่อมสิ้นสุดลงเช่นเดียวกัน และให้ปล่อยตัวหรือขอให้ศาลปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาไปในทันที

ในกรณีบุคคลอื่นซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐร่วมกระทำผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะร่วมเป็นตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน ให้พนักงานสอบสวนรวมเป็นสำนวนเดียวกันแล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.เมื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง และให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

ข้อ 5 การส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามข้อ 4 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเป็นผู้ส่ง ส่วนการเสนอชื่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนตามมาตรา 4 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไปของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เป็นผู้เสนอชื่อพนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ หรือผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าว จำนวน 1 คน และพนักงานสอบสวนอื่นที่เหมาะสมอีกไม่เกิน 2 คน เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช.จะเห็นเป็นอย่างอื่น

ข้อ 6 เมื่อคดีอยู่ระหว่างการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งจะต้องมีการนำตัวผู้เสียหายหรือผู้กล่าวหา พยานบุคคล หรือผู้ถูกกล่าวหา มาทำการสอบปากคำ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนในคดีนั้น เป็นผู้ติดตามและนำตัวบุคคลดังกล่าวมาให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ทำการสอบปากคำหรือดำเนินการอื่น ๆ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนแล้ว ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอื่นนอกเขตพื้นที่ และไม่เป็น การสะดวกที่จะเป็นผู้ติดตามนำตัวบุคคลดังกล่าวมาเพื่อสอบปากคำ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนท้องที่ที่ส่งเรื่องมาให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินคดีเป็นผู้ดำเนิน

/การแทน...

การแทน โดยให้ถือว่า การดำเนินการนั้นเป็นหน้าที่ราชการตามปกติของพนักงานสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้วางแนวทางปฏิบัติไว้

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ออกหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ หรือได้ร้องขอต่อศาลให้ออกหมายเรียกพยานเอกสารหรือพยานบุคคลแล้ว การส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกดังกล่าว ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ามีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุอันจำเป็นอื่น และเป็นการสมควรจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นให้กับพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการ ใดส่วนในคดีนั้นหรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งท้องที่ที่ส่งเรื่องให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามวรรคหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการ ในการส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียก ต้องกำหนดระยะเวลาให้ปฏิบัติไว้พอสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่า 15 วัน

กรณีพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจตามวรรคสอง พบว่าบุคคลที่มีชื่อระบุในหนังสือเรียกหรือหมายเรียกมีภูมิลำเนาหรือสถานที่พักอาศัยจริงอยู่นอกเขตอำนาจของตน ให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจส่งหนังสือเรียก หรือหมายเรียกนั้น ไปยังสถานีตำรวจแห่งท้องที่บุคคลนั้นมีภูมิลำเนา หรือสถานที่พักอาศัยอยู่จริงเป็นผู้ดำเนินการส่ง เมื่อได้ดำเนินการจัดส่งแล้วให้รายงานผลการส่งพร้อมใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกคืนมายังบุคคลตามวรรคสองภายใน 48 ชั่วโมง และให้ผู้ได้รับมอบหมายการส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกตามวรรคสองรายงานต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายใน 24 ชั่วโมง

การส่งหนังสือเรียก หรือหมายเรียกตามวรรคสองและวรรคสาม จะต้องส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นเป็นผู้รับ หากบุคคลดังกล่าวไม่อยู่หรือไม่สามารถรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ จะส่งให้กับบุคคลอื่นซึ่งเป็นญาติของบุคคลที่มีชื่อระบุไว้เป็นผู้รับแทนก็ได้ แต่บุคคลดังกล่าวจะต้องเป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านของบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในหนังสือเรียก หรือหมายเรียกนั้น หรือจะส่งให้กับบุคคลใด ๆ ซึ่งทำงานอยู่ในสำนักงานเดียวกันกับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ และมีอายุเกินกว่า 20 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็นผู้รับแทนก็ได้ ในการรับแทนจะต้องแจ้งให้บุคคลที่เป็นผู้รับแทนนำส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในกำหนดเวลา โดยให้บันทึกไว้ในใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกด้วย และให้บุคคลผู้รับแทนลงชื่อรับรองไว้ กรณีบุคคลที่มีชื่อระบุไว้หรือญาติหรือบุคคลที่ทำงานอยู่ในสำนักงานเดียวกันกับบุคคลดังกล่าวไม่ยอมรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียก ให้ผู้ส่งทำการวางหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นไว้ ณ ที่บ้าน หรือสำนักงานของบุคคลผู้นั้น แต่ต้องระบุเหตุขัดข้องไว้ในใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียก และให้ลงประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ที่สถานีตำรวจนั้นด้วย

เมื่อบุคคลผู้ส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกตามวรรคสอง ได้ดำเนินการส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้หรือบุคคลผู้รับแทนแล้ว ให้รายงานผลพร้อมส่งใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน 24 ชั่วโมง

เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า กรณีมีมูลความผิดอาญา และได้ส่งรายงานเอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาแล้ว การนำตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานบุคคลไปส่งให้กับ...

ให้กับอัยการสูงสุด หรือการนำตัวผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานบุคคลไปเบิกความเป็นพยานต่อศาล ถ้า คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ากรณีมีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุอันจำเป็นอื่นและเห็นเป็นการสมควร ก็ให้เป็น อำนาจหน้าที่ของบุคคลตามวรรคหนึ่ง

เมื่อศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานที่ขัดขึ้นหมายเรียก การดำเนินการติดตาม จับกุมบุคคลดังกล่าวให้เป็นอำนาจหน้าที่ของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือเจ้าพนักงานตำรวจตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวดที่ 3

ค่าใช้จ่ายและค่าตอบแทนในการปฏิบัติงาน

ข้อ 7. เมื่อพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยัง คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามข้อ 4 แล้ว ให้ผู้มาช่วยราชการที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ อนุกรรมการไต่สวนและผู้ที่ได้รับมอบ หมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ 6 มีสิทธิได้รับเงินค่าใช้จ่ายและค่าตอบแทนในการปฏิบัติงาน ดังนี้

(1) ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ เว้นแต่การเดินทางโดยเครื่องบินจะเบิกได้ เฉพาะในกรณีเร่งด่วน เมื่อได้รับอนุมัติจากประธานอนุกรรมการไต่สวน หรือเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก่อน

(2) ค่าตอบแทนอนุกรรมการ (เบี้ยประชุม)

(3) ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ให้เป็นไปตามที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

การขอเบิกจ่ายตาม (1) และ (3) ให้ยื่นหลักฐานขอเบิกจ่ายต่อสำนักงาน ป.ป.ช. โดยให้ ผู้บังคับบัญชาของผู้เบิกเป็นผู้รับรองการเบิกก่อน

ข้อ 8 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามข้อ 6 ให้เบิกจากสำนักงาน ป.ป.ช. โดยยื่นหลักฐานขอ เบิกจ่ายซึ่งผู้บังคับบัญชาของผู้เบิก หรืออนุกรรมการไต่สวนในเรื่องดังกล่าว เป็นผู้รับรองการเบิกต่อ สำนักงาน ป.ป.ช.

บันทึกข้อตกลงฉบับนี้ทำขึ้นเมื่อวันที่ 25 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2545
ระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(ลงชื่อ)

(นายก้านรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

(ลงชื่อ) พลตำรวจเอก

(สันต์ สุรตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ที่ ปช. 0001 / 107

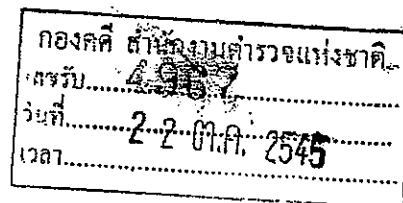
สำนักงาน ป.ป.ช.

ถนนพิษณุโลก กท.10300

19 ตุลาคม 2545

เรื่อง ปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0004.6/12036 ลงวันที่ 25 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติขอทราบปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน ในขั้นตอนก่อนที่จะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการตาม มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ประกอบบันทึกข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช.ขอเรียนว่าเท่าที่ผ่านมามีปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องบ้างในบางเรื่อง ดังนี้

1. ก่อนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ บางกรณีพนักงานสอบสวนยังมิได้ดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อน
2. พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่า ขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อและตำแหน่งใด การกระทำตามที่ถูกกล่าวหา เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 84 หรือไม่อย่างไร
3. พนักงานสอบสวนมิได้รวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยานบุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควรก่อนว่า มีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

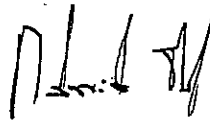
/4. ขณะที่มิ...

-2-

4. ขณะที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ผู้ที่ถูกกล่าวหายังมีสถานะเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐตำแหน่งใด สังกัดใด หรือพ้นจากการเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ส่วนกลาง

โทร 022820815

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 13383

วันที่ 4 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการ ป.ป.ช.

รอง ผบ.ตร.,ผู้ช่วย ผบ.ตร.,ผบช.,และผบก.(หน่วยขึ้นตรง)

ด้วยปรากฏว่ามีบุคคลภายนอกได้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม ให้ดำเนินคดีอาญากับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในข้อหา “เป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ” กองปราบปรามได้แต่งตั้งคณะพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนมีความเห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 4 จึงส่งสำนวนการสอบสวนให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องกล่าวหาดังกล่าว เป็นเรื่องกล่าวหาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งจะต้องดำเนินการตามที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 16 และมาตรา 17 ได้บัญญัติไว้ ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 299 และมาตรา 300 นอกจากนี้ในการดำเนินคดีอาญากับคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องดำเนินการตามที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 หมวด 4 กำหนดไว้ กรณีเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการได้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงลงมติให้จำหน่ายเรื่องออกจากทะเบียนสารบบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบต่อไป

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 300 กำหนดให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา มีสิทธิยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภา เพื่อขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่า กรรมการ ป.ป.ช.ผู้ใดรั่วรอยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและเพื่อให้การเป็นไปตามรัฐธรรมนูญได้มีการตรา พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 17

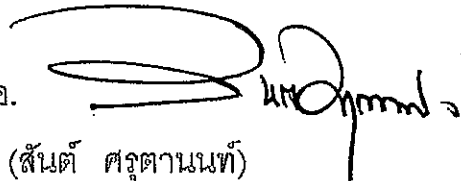
/ให้สอดคล้อง ...

ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 300 นอกจากนี้ยังได้บัญญัติว่าการดำเนินคดีในชั้นศาลให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอีกด้วย ซึ่งตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 หมวด 4 ได้กำหนดไว้ว่าเมื่อประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอให้ดำเนินคดีต่อกรรมการป.ป.ช. ศาลฎีกาต้องดำเนินการเลือกองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อพิจารณาพิพากษา แล้วองค์คณะผู้พิพากษาจะแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อทำหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามคำร้องขอ กรณีคณะกรรมการไต่สวนมีมติว่าข้อกล่าวหาอันเป็นคดีอาญานั้นมีมูล คณะกรรมการไต่สวนต้องส่งรายงานไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาล ถ้าคณะกรรมการไต่สวนเห็นว่าไม่มีมูลคณะกรรมการไต่สวนต้องส่งรายงานไปยังองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อดำเนินการต่อไป ดังนั้น พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2542 จึงเป็นกฎหมายพิเศษที่บัญญัติวิธีการดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการเฉพาะและเป็นการยกเว้นบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการร้องทุกข์ หรือการกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายมาร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันเหตุการณดังกล่าวไว้เป็นหลักฐานตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ 12 รายงานประจำวัน และแนะนำผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษว่าการกล่าวหาและการดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวต้องดำเนินการตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 ซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนเป็นพิเศษ ดังกล่าวข้างต้น

/จึงแจ้งมา ...

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัด ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.
(สันต์ ศรุตานนท์)
ผบ.ตร.

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขที่ ๕๖
วันที่ 14 พ.ค. 2547
เวลา

46

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๐๖๖๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗

เรื่อง การดำเนินการดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๒/ป ๑๗๙
ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนิน
คดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว และมีความเห็น
ปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จालะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๐๗๙๘

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๐๗๘๒

www.krisdika.go.th

Handwritten notes and stamps at the bottom right of the page.

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๔.๖/๑๑๕๙๖ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๔.๖/๑๓๔๔ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า นายสุรศรีมีพรรณ ดุลยจินดา กับพวกมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ประธานวุฒิสภา ส่งคำร้องและรายชื่อประชาชน ๖๐,๐๐๐ คน ร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน ๔ คน ออกจากตำแหน่ง ให้ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพิจารณาดำเนินการไต่สวนคำร้องขอถอดถอนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นายถกฤช เศรษฐรินทร์ ได้ยื่นหนังสือท้วงติงคัดค้านต่อประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกับตรวจสอบความถูกต้องของรายชื่อประชาชนผู้ร้องขอถอดถอน แต่ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการไต่สวนละเว้นมิได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของรายชื่อให้ถูกต้องตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งนายถกฤชฯ ได้ตรวจสอบรายชื่อประชาชนผู้ร้องขอถอดถอนดังกล่าวแล้วปรากฏว่าไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วนตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ จึงมีผลว่าคำร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไม่ถูกต้อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการไต่สวนจึงไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะรับคำร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไว้พิจารณาและไม่มีอำนาจที่จะไต่สวนมูลความผิด ๔ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยชอบด้วยกฎหมายได้ แต่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติและคณะอนุกรรมการไต่สวนก็ยังคงทำการไต่สวนมูลความผิดของ ๔ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอยู่ อันเป็นการกระทำที่น่าจะเข้าข่ายละเมิดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเข้าข่ายการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ชมรมนักรักษาการช่วยชาติในฐานะผู้รู้เห็นและผู้มีส่วนได้เสียมีความประสงค์ที่จะกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ทำการสืบสวนสอบสวนและดำเนินการตามกฎหมายกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายกล้านรงค์ จันทิก อดีตเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายพินิต อารยะศิริ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน และคณะอนุกรรมการไต่สวน ในข้อหาเป็น

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๖๒๕ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาหรือมาตราอื่นใดที่เกี่ยวข้อง และขอให้ผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ มาตรา ๘๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือ มีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้บุคคลตามมาตรา ๖๖ อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา ๘๘ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เพื่อจะ ดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา ๘๘ ให้คณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาต่อไป ซึ่งการดำเนินการตามมาตรา ๘๙ นี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แจ้ง ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนทำการรวบรวม พยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อให้ได้ความกระจชัดเจนเสียก่อนว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตาม ที่ได้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษจริง โดยมีพยานเอกสาร พยานบุคคล หรือวัตถุพยานเพียงพอที่จะ นำไปสนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว และจะต้องปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจของ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่จะดำเนินคดีได้ด้วย กล่าวคือ ผู้ถูกกล่าวหา จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่ หรือได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกินสองปี โดยพนักงาน สอบสวนมีอำนาจที่จะดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับ คำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จากนั้นจึงให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

ส่วนการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติได้กำหนดแนวทางให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติไว้แล้ว กล่าวคือ เมื่อผู้เสียหาย มาร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันเหตุการณ์ดังกล่าวไว้เป็นหลักฐาน ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๒ รายงานประจำวัน และแนะนำผู้ร้องทุกข์หรือ ผู้กล่าวโทษว่าการกล่าวหาและการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดังกล่าว ต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริตฯ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนเป็นพิเศษ

สำหรับการดำเนินคดีกับนายกล้านรงค์ จันทิก อดีตเลขาธิการคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายพินิต อารยะศิริ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน และคณะอนุกรรมการไต่สวน ในความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ นั้น บุคคลที่ถูกกล่าวโทษดังกล่าวเป็นบุคคลตามความหมายของเจ้าหน้าที่

ของรัฐ อนุกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบุคคลดังกล่าวมีตำแหน่งหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ แตกต่างกัน โดยเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติและหรือเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กฎหมายได้บัญญัติวิธีการดำเนินคดีไว้แตกต่างกัน ในกรณีเช่นนี้สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดำเนินการต่อไปจะถูกต้องหรือไม่ ,

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่าปัญหาดังกล่าวนี้น่าจะเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ จึงขอหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อวินิจฉัยว่าจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร จึงจะถูกต้อง เพื่อจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวรวมทั้งได้รับฟัง คำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแล้ว เห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาดังนี้ .

๑. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการอย่างไร

๒. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน ในข้อหา กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวน จะดำเนินการอย่างไร ,

๓. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรืออนุกรรมการไต่สวนอื่น ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการอย่างไร .

ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) มีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้ .

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า การดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาตินั้นเป็นไปตามมาตรา ๓๐๐^๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ

^๑ มาตรา ๓๐๐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภา มีจำนวน ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้ใดร้ายฉิบหนี่ง กระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ .

คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว กระทำการตาม วรรคหนึ่งเป็นข้อ ๆ ให้ชัดเจนและให้ยื่นต่อประธานวุฒิสภา เมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องแล้วให้ส่งคำร้องดังกล่าว ไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อพิจารณาพิพากษา .

กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้ถูกกล่าวหา จะปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้น มิได้จนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้ยกคำร้องดังกล่าว

มาตรา ๑๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ใดรั่วรัยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เพื่อพิจารณาพิพากษา สำหรับการดำเนินคดีในชั้นศาลก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ในการดำเนินคดีดังกล่าวกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พนักงานสอบสวน จึงไม่มีอำนาจดำเนินคดีแต่อย่างใด

ประเด็นที่สอง เห็นว่า กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการไต่สวนนั้นเป็นไปตามมาตรา ๔๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ซึ่งกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ประกอบด้วย กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติคนหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ และหรือผู้ทรงคุณวุฒิตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนด มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิด ดังนั้น กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ได้รับ

^๖ มาตรา ๑๗ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภา มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการผู้ใดรั่วรัยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว กระทำการตามวรรคหนึ่งเป็นข้อ ๆ ให้ชัดเจนและให้ยื่นต่อประธานวุฒิสภา เมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องแล้วให้ส่งคำร้องดังกล่าวไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อพิจารณาพิพากษา

ในกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งรับคำร้อง กรรมการผู้ถูกกล่าวหาจะปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นมิได้จนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้ยกคำร้องดังกล่าว

การดำเนินคดีในชั้นศาลให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

^๗ มาตรา ๔๕ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๓ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ โดยประกอบด้วย กรรมการหนึ่งคน พนักงานเจ้าหน้าที่ และหรือผู้ทรงคุณวุฒิตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิด

การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ให้คำนึงถึงความเหมาะสมกับฐานะและระดับของตำแหน่ง และการคุ้มครองผู้ถูกกล่าวหาตามสมควร

การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

แต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการไต่สวนจึงยังคงมีสถานะเป็นกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ประกอบกับการใช้อำนาจหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวนตามหมวด ๕ การไต่สวนข้อเท็จจริง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ที่สอดคล้องและเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษประธานคณะกรรมการไต่สวนจึงเป็นการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๐๐^๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม เห็นว่า การดำเนินคดีอาญากับเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และอนุกรรมการไต่สวนอื่นนั้น เนื่องจากมาตรา ๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ได้นิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ไว้ โดยให้หมายถึงข้าราชการ และให้หมายความรวมถึงกรรมการและอนุกรรมการของหน่วยงานของรัฐซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมายด้วย ดังนั้น เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรืออนุกรรมการไต่สวนอื่น ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงเป็นกรณีที่มีผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘๙^๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ กล่าวคือ พนักงานสอบสวนต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือ

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๗ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งมีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ และให้หมายความรวมถึงกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘ มาตรา ๘๙ ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา ๘๘ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา ๘๘ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

กล่าวโทษ เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และส่งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดหรือฟ้องคดีต่อศาล เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป แต่หากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องที่ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษนั้นมีใช้กรณีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๕๗

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0 2205 3466

ที่ 0004.6/ 4036

วันที่ ๒๔ เมษายน 2546

เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

ผบช.ก.,น.,ภ.1-9.,สตม.และ จต.

ตามหนังสือ ตร.ที่ 0004.11/1584 ลง 10 เมษายน 2545 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้ว นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช. มีหนังสือที่ ปช. 0001/107 ลง 18 ตุลาคม 2545 แจ้งปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนมาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประกอบกับหน่วยงานปฏิบัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้เสนอสภาพปัญหาอุปสรรค ข้อขัดข้องในการปฏิบัติและแนวทางแก้ไขมา เพื่อทราบและหาแนวทางแก้ไข เช่นเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 จึงกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องในสังกัดถือปฏิบัติดังนี้

1. ให้ถือปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. โดยเคร่งครัด

2. ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีโทษบุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากการกระทำตาม มาตรา 88 ตามบทบัญญัติในมาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตาม ป.วิ อาญา โดยบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษไว้แล้วบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ในสมุดรายงาน

/ประจำวัน...

ประจำวันเกี่ยวกับคดี ไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษในสมุด
สารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (ไม่ต้องรับเลขคดี)

เมื่อได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ต่อมาปรากฏว่า
คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตาม มาตรา 88 หรือ
ในขณะนั้นผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเกิน 2 ปี และส่งเรื่องคืนมาให้
พนักงานสอบสวนดำเนินการ จึงบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษลงในสมุด
สารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (รับเลขคดี) แล้วรีบสอบสวนต่อไปโดยมิชักช้า

3. ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่ เพื่อให้
ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่าขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อ
และตำแหน่งใด การกระทำเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กระทำความผิด
ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่
กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 มาตรา 84 หรือไม่ อย่างไร หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็น
เจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการ
ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

4. ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยาน
บุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควร
ก่อนจะมีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

เมื่อพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการ ตาม 1-4 แล้ว ให้ส่งเรื่องไปยัง
คณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. สำหรับสภาพ
ปัญหาที่หน่วยต่าง ๆ เสนอมาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ นั้น ได้จัดทำตารางแนวทาง
ปฏิบัติตามเอกสารที่แนบ

/จึงแจ้งมา ...

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชา
ที่เกี่ยวข้องในสังกัด ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฒิชัย / ศรีวิฑูรนาวุฒิ)

~~รอง ผบ.ตร. ปวท.ผบ.ตร.~~

แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

และข้อตกลงระหว่าง ป.ป.ช. กับ ตร.

7

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
1.	กรณีผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดกรรมแต่ผิดกฎหมายหลายบท เช่น ผิดฐานเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและปลอมเอกสารจะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.หรือไม่หรือมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร	กรณีดังกล่าวจะต้องส่งเรื่องให้ ป.ป.ช.ดำเนินการคดีต่อไป
2.	เมื่อ พงศ.รับเรื่องร้องทุกข์จัดส่งให้ ป.ป.ช. แล้วการดำเนินการเป็นไป โดยล่าช้า ต่อมา ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปให้ พงศ. ดำเนินการทำให้เกิดปัญหาในการติดตามพยานบุคคล พยานบุคคล จำเหตุการณ์ไม่ชัดเจน เอกสารสำคัญทางคดีถูกกลบเกลื่อนสูญหายไป	จะต้องรวบรวมพยานหลักฐาน และสอบปากคำพยานบุคคลที่เป็นประโยชน์แก่รูปคดีให้มากที่สุดก่อนส่งเรื่องไปให้ ป.ป.ช.
3.	หากเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตาม พ.ร.บ. ป.ป.ช. มาตรา 88 และกระทำความผิดอื่นด้วยในกรรมเดียวกันต้องแยกคำนวณการสอบสวนอีก ส่วนหนึ่งต่างหากหรือไม่	ไม่ต้องแยกคำนวณการสอบสวน
4.	เมื่อส่งสำนวนไปยัง ป.ป.ช.แล้วอำนาจการสอบสวนของพนักงานสอบสวนก็เสร็จสิ้นลง พงศ. เบิกค่าตอบแทนฯ ได้หรือไม่อย่างไร	เบิกค่าตอบแทนฯ ได้

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
5.	กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐพบว่าตนสั่งผิดของเจ้าหน้าที่รัฐเหล่านั้นไม่ได้ดำเนินการทางวินัย หรือทางปกครองแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐเหล่านั้นแต่อย่างใดซึ่งเป็นเหตุให้ประชาชนเข้าใจศาลคดีเลื่อนว่าไม่มีการดำเนินคดีและไม่มีคามผิดแต่อย่างใด	ให้พนักงานสอบสวนชี้แจงทำความเข้าใจให้ประชาชนทราบถึงการดำเนินการ
6.	เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ฯ แล้วเห็นควรแจ้งให้ ป.ป.ช. ทราบ และให้ ป.ป.ช. เรียกผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษมาให้การต่อ ป.ป.ช.เอง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายเนื่องจาก ป.ป.ช.เป็นหน่วยงานอิสระ	กรณีนี้จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่าง ป.ป.ช. กับ ตร.
7.	เกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาในการส่งเรื่องให้ ป.ป.ช. ภายใน 30 วัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ นั้น ในบางเรื่องจะต้องประสานกับหน่วยงานอื่นในการขอเอกสารหลักฐานต่าง ๆ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาดำเนินการ แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกรมการศึกษานานาชาติฯ มาให้ล่าช้าและล่วงเลยกำหนด 30 วัน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติกับพนักงานสอบสวนว่าไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เห็นควรกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติให้มีความยืดหยุ่นหรือสอดคล้องกับเรื่องที่เกิดขึ้น	ให้จัดส่งสำนวนไป ป.ป.ช. ก่อนภายใน 30 วัน ส่วนเอกสารส่งเพิ่มเติมในภายหลังได้

ลำดับ	สถาปปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
8.	<p>กรณีที่พักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์ ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.พิจารณาคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณา 5 - 6 เดือน ไม่ส่งเรื่องกลับคืนงานสอบสวน เนื่องจากคดีไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาหรือ ผู้กระทำความผิดไม่เข้าพนักงานกรณีเช่นนี้จะทำให้ตำแหน่งล่าช้าและไม่สามารถสอบสวนให้เสร็จสิ้นตามกำหนดระยะเวลาการสอบสวนตามคำสั่ง ตร. ที่ 960/2537 ลง 10 ต.ค. 2537</p>	<p>ก่อนส่งสำนวนไป ป.ป.ช. จะต้องตรวจสอบก่อนว่าคดีอยู่ในอำนาจ ป.ป.ช.หรือไม่หากเป็นกรณี ป.ป.ช. ส่งกลับมาให้ พงศ. ดำเนินการในภายหลัง ก็สามารถชี้แจงถึงเหตุล่าช้าได้</p>
9.	<p>เมื่อรับคำร้องทุกข์และส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องถอดอนคติดังการระบบหรือไม่</p>	<p>เมื่อรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้วให้บันทึกรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไว้ในส่วนต่อประจำวันรายงานคดีโดยไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (ไม่ต้องรับเลขคดี) กรณีบันทึกการรับคำร้องทุกข์</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
		<p>หรือกล่าวโทษในสมุดสารบบการดำเนินงานคดีทั่วไป (รับเลขคดีไว้แล้ว) ให้บันทึกไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไปของผลคดีว่าได้ส่งคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไปให้คณะกรรมการ บ.ป.ช.ดำเนินการตามหนังสือที่เท่าใด วันเดือนปีใดแล้วรายงานตามลำดับชั้นจนถึง บช. หรือ ก. แล้วแต่กรณี เพื่อออกอหมายเรียกคดีและส่งสำเนาไปยังศูนย์ข้อสันตทศเพื่อปรับข้อมูลให้ถูกต้องโดยมีชกซ้ำ เช่นเดียวกับกรณีการโอนการสอบสวนตาม ป.เกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 3 ข้อ 12 โดยอนุโลม</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
10.	<p>กรณีที่พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์ รวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้น แต่ยังไม่ได้รับความจริงว่ามีการกระทำความผิดตามที่ร้องทุกข์ไว้หรือไม่ หรือยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือพยานจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกิน 2 ปี และระยะเวลาที่ส่งเลยกำหนด 30 วัน ที่จะส่งสำนวนให้ ป.ป.ช. พิจารณา พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติตามอย่างไร ขอขยายเวลาไต่หรือไต่ไม่ระยะเวลาในการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนมีน้อย บางคดีกว่าจะชี้มูลทุจริตประพฤตินั้นขอประนีประนอมออกสารจำนวนมาก เพื่อประโยชน์ผู้ให้ระยะเวลาไต่เกินกว่า 30 วัน ไต่</p>	<p>กรณีดังกล่าว มาตรา 89 กำหนดไว้ชัด เจนจะขยายเวลาไม่ได้ หากส่งสำนวนล่าช้าให้หมายเหตุให้ ป.ป.ช.ทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าด้วย</p>
11.	<p>ในการปฏิบัติครั้งแรกๆ นั้น ทราบว่าเมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งความร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้ว ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและต่อมาไต่ทำการจับกุมและควบคุมผู้ต้องหาภายหลัง ทราบว่าอำนาจดังกล่าวนั้นสิ้นสุดลงเมื่อไต่ส่งเรื่องให้ ป.ป.ช. เช่นนี้ กรณีการจับกุมและความคุมผู้ต้องหาแล้วนั้น จะถือว่าเป็นการขอรับหรือไม่</p>	<p>ระยะเวลา 30 วัน เป็นอำนาจของ พงศ. ที่จะปฏิบัติตาม ป.วิ อาญา กระยะเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลงอำนาจการควบคุมก็สิ้นสุดลงเช่นเดียวกัน พงศ. ย่อมไม่มีอำนาจควบคุมและสอบสวนต่อไป การใดๆ ที่จัดทำก่อนหน้านั้นถือว่าการขอตัวกฎหมายสำหรับการควบคุม และการจับกุมจะต้องปฏิบัติตาม รธน. พ.ศ. 2540 ด้วย</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
12.	<p>ควรถ้าหนดราคาค่าความเสียหาย กรณีเกี่ยวกับทรัพย์สินและกำหนดฐานความผิด หรืออัตราโทษให้ชัดเจน กรณีที่จะต้องส่งเรื่องไปยัง ป.ป.ช. ดำเนินการเอง หรือให้พนักงานสอบสวนดำเนินการไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกรณีไป</p>	<p>ม.84,88 กำหนดไว้ชัดเจนอยู่แล้วว่าคดีประเภทใดบ้างที่จะต้องส่งไป ป.ป.ช.</p>
13.	<p>การกระทำที่เข้าข่ายฐานความผิดที่จะต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น บางครั้งยากต่อการวินิจฉัยหากวินิจฉัยว่าเป็นความผิดที่ต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการแล้ว ต่อมาเมื่อมีการพิจารณาแล้วไม่เข้าข่าย จะต้องมีการส่งเรื่องกับพนักงานสอบสวนตามเดิม ซึ่งทำให้เสียเวลาและอาจทำให้เกิดความเสียหาย</p>	<p>ผู้ปฏิบัติจะต้องนำข้อเท็จจริงและรูปคดีมาปรึกษากับอัยกฏหมายแล้วดำเนินการต่อไป</p>
14.	<p>พยานที่เกี่ยวข้องกับคดี ส่วนมากอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนการให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะร่วมสอบสวนเดิมทางจากที่ทำการกรุงเทพฯ มายัง สถ.ฯ แทนที่จะให้พนักงานสอบสวนเดิมทางไป</p>	<p>เนื่องจาก ป.ป.ช. มีบุคลากรน้อยให้ปฏิบัติตามข้อตกลงก่อน</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
18.	<p>รายงานผลการดำเนินการส่งพร้อมใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะอนุกรรมการได้ส่วนเป็นผู้รายงานต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อดำเนินการส่งหนังสือฟ้องหรือหมายเรียกแล้วเสร็จ ล้วนเป็นการผลักดันไปยังพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการได้ส่วนทั้งสิ้น</p>	<p>ถ้าเป็นความผิดตามฐานใน ม.84,88 แล้วต้องส่งให้ ป.ป.ช. พิจารณาแม้จะปรากฏว่าพยานหลักฐานอ่อนก็ตาม</p>
19.	<p>การรับคดี ป.ป.ช.เมื่อรับเลขคดีแล้ว ส่งเรื่องไป ป.ป.ช.ทำให้ พงศ. ไม่มีอำนาจการสอบสวน ทำให้เลขคดีค้างและเมื่อผู้ต้องหาประกันตัว ทำให้การประกันตัวสิ้นสุดลงทันที แล้วปล่อยตัวไปต่อมาปรากฏว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจของ ป.ป.ช. และส่งเรื่องกลับมาให้ พงศ.ดำเนินการต่อไปทำให้เรื่องยุ่งยากและล่าช้า</p>	<p>เลขคดีให้ระบุในสมุดว่าส่ง ป.ป.ช. ด้วยตัวอักษรที่เห็นได้ชัดเจน โดยไม่ต้องลงนามเลขคดี และหาก ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับมา ก็ใช้เลขคดีเดิม</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
20.	พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับความร่วมมือจากต้นสังกัดของผู้ที่ถูกกล่าวโทษในการสอบสวนปากคำเพื่อเป็นพยานและการส่งหลักฐานเอกสาร ประกอบการสอบสวนล่าช้า สมควรจะได้รับการแก้ไข	ใช้วิธีการประสานงานระหว่างหน่วยงาน
21.	กรณีเมื่อพนักงานสอบสวน ได้รับคำร้องทุกข์ไว้ดำเนินการตามกฎหมายแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามข้อตกลง ได้นำสำนวนการสอบสวนไปดำเนินการด้วยตนเองและเมื่อถึงครบกำหนด 30 วัน ไม่ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้ ป.ป.ช. ดำเนินการต่อไปตามกฎหมาย จึงเป็นปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน	ตามข้อตกลง ข้อ 5 ระดับสถานีตำรวจให้หัวหน้าสถานีเป็นผู้ส่งมิให้ผู้อำนวยการผู้ว่าราชการจังหวัด

ที่ ปช.0001 / 107

สำนักงาน ป.ป.ช.
ถนนพิษณุโลก กท.10300

18 ตุลาคม 2545

เรื่อง ปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ได้รับ..... 4 9 37
วันที่..... 2-2-01.ค. 2545
เวลา.....

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0004.6/12036 ลงวันที่ 25 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติขอทราบปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน ในขั้นตอนก่อนที่จะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ประกอบบันทึกข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช.ขอเรียนว่าเท่าที่ผ่านมามีปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องบ้างในบางเรื่อง ดังนี้

1. ก่อนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ บางกรณีพนักงานสอบสวนยังมิได้ดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อน
2. พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่า ขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อและตำแหน่งใด การกระทำตามที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 84 หรือไม่อย่างไร

3. พนักงานสอบสวนมิได้รวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยานบุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควรก่อนว่า มีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

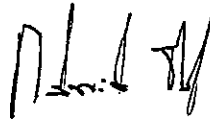
/4. ขณะที่มี...

-2-

4. ขณะที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ผู้ที่ถูกกล่าวหายังมีสถานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตำแหน่งใด สังกัดใด หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

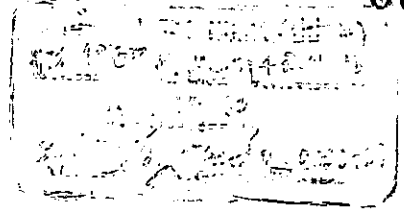
เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ส่วนกลาง ๒

โทร 022820815 *

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี ตร.

โทร. 0 - 2205-3466

ที่ 0004.6/ 2551

วันที่ ๓ มิถุนายน 2546

เรื่อง ระเบียบ ตร. ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2546

เรียน รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร.

ผบช. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.

ด้วย ตร. ได้กำหนดระเบียบ ตร. ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2546 ไว้ในระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ บทที่ 24 และได้ประกาศลงวันที่ 14 พฤษภาคม 2546 แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้หน่วยงานในสังกัดทราบและถือปฏิบัติโดยทั่วกัน พร้อมนี้ได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว รวม 7 แผ่น

พล.ต.ต.

(วัฒนา สักกวัตร)

ผบก.คด.

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2546

ตามคำสั่ง กรมตำรวจ ที่ 9/2498 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2498 ให้ใช้
ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 1/2498 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2498 เรื่อง วางระเบียบ
การตำรวจเกี่ยวกับคดีไว้เป็นแนวทางปฏิบัติแล้ว นั้น

เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์
หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้บุคคล
ตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตาม มาตรา 88 ให้พนักงานสอบสวน
ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือ
กล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการ
ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา 88 ให้คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญาต่อไป" โดยกฎหมายดังกล่าวยังมิได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการ
ดำเนินการของพนักงานสอบสวนไว้ จึงสมควรวางหลักเกณฑ์การปฏิบัติในเรื่องนี้ไว้
เพื่อให้พนักงานสอบสวนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย
ดังกล่าวข้างต้น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย
ที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกาโอน
กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2541
ที่ให้อำนาจผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ยกเลิก แก้ไข เพิ่มเติมประมวลระเบียบการ
ตำรวจ ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับคดีและในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับคดี จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

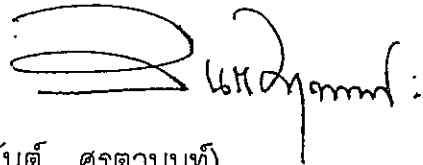
/ข้อ 1 ให้เพิ่ม ...

ข้อ 1 ให้เพิ่มความที่แนบท้ายระเบียบนี้เป็น บทที่ 24 ลักษณะ 18 แห่ง
ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ.2546

พลตำรวจเอก

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

พันตำรวจเอก

(วิชัย ปิยะวงศ์วัฒนา)

รองผู้บังคับการ กองวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บังคับการ กองวิชาการ

ลักษณะ 18

กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ

บทที่ 24

แนวทางการปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมาย

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

.....

เพื่อให้การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวน
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงวางระเบียบแนวทางการ
ปฏิบัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยแนวทางการ
ปฏิบัติในการดำเนินคดีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2546"

ข้อ 2. บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้ว
ซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 3. ในระเบียบนี้

"เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ข้าราชการ หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือ
บุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภา
ท้องถิ่น ซึ่งมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะ
ปกครองท้องถิ่น และให้หมายความรวมถึงกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วน
ราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะบุคคล "ซึ่งใช้อำนาจ
หรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐ ในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง
ตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่น
ของรัฐ

"ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง" หมายความว่า

- (1) นายกรัฐมนตรี
- (2) รัฐมนตรี
- (3) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(4) สมาชิกวุฒิสภา

(5) ข้าราชการการเมืองอื่นนอกจาก (1) และ (2) ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

(6) ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

(7) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร

(8) ผู้บริหารและสมาชิกสภาเทศบาลนคร

(9) ผู้บริหารท้องถิ่น และสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีรายได้หรืองบประมาณไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

"ผู้เสียหาย" หมายความว่า ผู้เสียหายจากการกระทำอันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายแรงผิดปกติ การกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น

"ผู้ถูกกล่าวหา" หมายความว่า ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการอันเป็นมูลที่จะนำไปสู่การถอดถอนจากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญา การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน หรือการดำเนินการทางวินัย ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และให้หมายความรวมถึงตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำดังกล่าวด้วย

"ทุจริตต่อหน้าที่" หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่า มีตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเอง หรือผู้อื่น

"จรรยาผิดปกติ" หมายความว่า การมีทรัพย์สินมากผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติ หรือการมีหนี้สินลดลงมากผิดปกติ หรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควร สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่

ข้อ 4. ในกรณีที่มีผู้เสียหายมาร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

4.1 สอบสวนปากคำผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษแล้วบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษในสมุดรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี โดยไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป

4.2 ดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี และรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อประกอบคดี

4.3 ตรวจสอบว่าผู้ถูกกล่าวหา มีชื่อ สกุล เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีตำแหน่งหน้าที่ราชการสังกัดใด พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วตั้งแต่วันที่ใด

4.4 ให้พิจารณาคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษนั้น ได้กล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าว กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ในฐานความผิดใด

4.5 เมื่อดำเนินการตาม 4.1 - 4.4 แล้วให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

หากพนักงานสอบสวนพิจารณาแล้วปรากฏว่า ไม่เป็นคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ หรือไม่มีการกระทำความผิดให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 3 เรื่องคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ โดยเคร่งครัด ด้วยการลงรายงานประจำวันชี้แจงหลักกฎหมายไว้เป็นหลักฐาน และแจ้งให้ผู้แจ้งความทราบ

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ให้พนักงานสอบสวนที่แจ้งแนะนำผู้เสียหายทราบว่า ตามมาตรา 66 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ผู้เสียหายไปยื่นคำร้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยตรง และให้พนักงานสอบสวนบันทึกการดำเนินการดังกล่าวในรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานด้วย

ข้อ 5. ในระหว่างที่พนักงานสอบสวนยังมิได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการ หากผู้ถูกกล่าวหาเข้าหาพนักงานสอบสวนเองหรือผู้ที่มาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ถูกกล่าวหา ให้พนักงานสอบสวนทำการตรวจสอบให้ได้ความแน่ชัดว่าผู้ นั้นเป็นผู้ถูกกล่าวหา แล้วดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 โดยให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติบังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ถ้อยคำที่กล่าวนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาได้ เมื่อเต็มใจให้การอย่างใด ก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้ เมื่อพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง ดังนั้น อำนาจในการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือสัญญาประกันกรณีที่มีการปล่อยตัวชั่วคราวย่อมสิ้นสุดลงเช่นเดียวกันและให้ปล่อยตัวหรือขอให้ศาลปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาไปในทันที

ในกรณีที่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามความผิดดังกล่าวข้างต้น ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการในลักษณะเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิด โดยรวมเป็นจำนวนเดียวกันเพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการต่อไป

ข้อ 6. เนื่องจากความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 จึงให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ และพนักงานสอบสวนปฏิบัติตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18

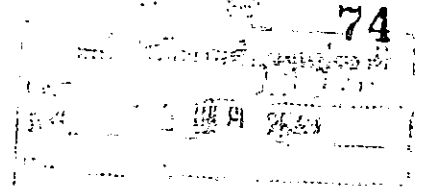
บทที่ 21 เรื่องแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการฟอกเงิน โดยเคร่งครัดอีกส่วนหนึ่งด้วย

ข้อ 7. เมื่อได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว ต่อมาปรากฏว่า
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องคืนมาให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ จึงบันทึกการ
รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษลงในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไปแล้วรีบสอบสวน
ต่อไปโดยมิชักช้า

(ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนิน
คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2546
ลงวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2546)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักปลัดกระทรวงมหาดไทย โทร. 0 2205 2397
ที่ ศธ.0006.42/ 3329 วันที่ 28 เม.ย. 2547
เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของ พงส.

ผบช.สบก.หน่วยขึ้นตรงร้อย ตร. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วย สบ.ตร. มีหนังสือที่ 0009.3/74 ลง 29 ม.ค.47 แจ้งมติ อ.ก.ตร.กรณี พงส.ได้รับแจ้งความ
แล้วไม่รับคำร้องทุกข์ ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นเอกฉันท์ทุกเรื่องว่าเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
ให้ห้ามสั่งกำชับ พงส. ในสังกัดทราบทั่วกัน พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว
รวม / แผ่น

พล.ต.อ.

(สุนทร ชัยขวัญ)

รอง ผบ.ตร.รรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สง.ก.ตร.

โทร.0-2205-3868

ที่ 0009.3/74

วันที่ 29 ส.ค. 2547

เรื่อง การดำเนินการทางวินัย ร.ต.อ.นิกร เนียมอนอม

เรียน ผบ.ตร. (ผ่าน ผบก.วน.)

ด้วย

.. ส่งสำนวนการสอบสวน

ทางวินัย

กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

ร้ายแรง โดยเป็น พงส.รับแจ้งคดีอุบัติเหตุแล้วไม่ดำเนินการใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นและถูกดำเนินคดีอาญา ข้อหาเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตให้ ก.ตร. เพื่อพิจารณา

อ.ก.ตร.วินัย คณะที่ 1 ในการประชุมครั้งที่ 2/2547 เมื่อ 12 ม.ค.47 เห็นว่า กรณีที่ พงส.ได้รับแจ้งความแล้วไม่รับคำร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา คณะกรรมการ ป.ป.ช.มีมติเป็นเอกฉันท์ทุกเรื่องว่าเป็นความผิดฐานทุจริตหน้าที่ราชการ จึงมีมติให้แจ้ง ดร.ทราบเพื่อกำชับ พงส.ให้ทราบทั่วกัน

จึงขอส่งสำเนารายงานการประชุมครั้งดังกล่าวมายัง ดร. รวมจำนวน 5 แผ่น เพื่อดำเนินการตามมติต่อไป

พล.ต.ต.

(อัครวิน ณรงค์พันธ์)

ผู้ช่วย ลข.ก.ตร. (2) ปฏิบัติหน้าที่แทน ลข.ก.ตร.

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติตาม

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

พ.ศ. ๒๕๔๔

โดยที่มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการธุรกรรม เลขานุการ และสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในลักษณะที่ต้องประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงาน และบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรี จึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ศ. ๒๕๔๔"

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

"เลขาธิการ" หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.)

ข้อ ๓ ให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบนี้ มีอำนาจออกระเบียบประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการตามระเบียบนี้ หรือเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้

ข้อ ๔ ในกรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ หรือจับกุมดำเนินคดีในความผิดมูลฐานให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนในความผิดดังกล่าว ดำเนินการสืบสวนสอบสวนว่ามีหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการกระทำความผิดฐานฟอกเงินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินด้วยหรือไม่ หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดฐานฟอกเงินฐานใดฐานหนึ่งดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสืบสวนสอบสวนในความผิดฐานนั้น ๆ ด้วย แล้วให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานนั้น รวบรวมรายงานสำนักงานตามแบบท้ายระเบียบนี้

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดหรือหน่วยงานใด ได้ทำการสืบสวนสอบสวนในความผิดฐานฟอกเงินฐานใดฐานหนึ่งอยู่แล้วก็ให้ถือปฏิบัติตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม

นอกจากการรายงานตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว เมื่อมีเหตุผลและความจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สำนักงานอาจขอให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนแจ้งหรือรายงานข้อเท็จจริงเพิ่มเติมภายในกำหนดเวลาอีกก็ได้

ลักษณะคดีที่ต้องรายงานตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามข้อตกลงที่ทำขึ้นตามข้อ ๑๖ แห่งระเบียบนี้

ข้อ ๕ ในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินที่สำนักงานได้รับรายงานตามข้อ ๔ หากเลขาธิการเห็นสมควรอาจขอเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยตนเองหรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยก็ได้

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ข้อ ๘ เมื่อคณะกรรมการธุรกรรมหรือเลขาธิการได้มีคำสั่งตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินนั้นส่งสำเนาสำนวนการสอบสวน สำนักงานโดยเร็ว

ข้อ ๙ เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายอาจแจ้งให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวน ทำการสืบสวนสอบสวนในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินก็ได้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายอาจขอเข้าไปสอบถามหรือตรวจสอบยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในคดี หรือเข้าไปซักถามผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังในสถานที่ควบคุมหรือเรือนจำ โดยแจ้งให้หัวหน้าสถานที่นั้นทราบก่อน

ข้อ ๑๐ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้รับแจ้งจากเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายให้ร่วมเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการซุกซ่อนหรือเก็บรักษาทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงิน หรือเกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพื่อตรวจค้น ติดตาม ตรวจสอบ หรือยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หรือพยานหลักฐานใด ให้พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือส่งเจ้าหน้าที่หรือบุคคลเข้าร่วมกับพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามที่ร้องขอ

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง หากเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมาย มีความจำเป็นหรือรีบด่วนจะดำเนินการไปพลางก่อนก็ได้ แล้วรีบแจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบในโอกาสแรกที่จะกระทำได้ ส่วนการแจ้งจะแจ้งเป็นหนังสือด้วยวาก็ได้ ตาม พหุติการณ์และความจำเป็น โดยให้เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นบันทึกเหตุผลไว้เป็นหลักฐาน

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง เมื่อพนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ หรือต้องควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินคดี เลขานุการหรือข้าราชการของสำนักงานซึ่งเลขานุการมอบหมายเป็นหนังสืออาจขอประกันตัวผู้ต้องหาดังกล่าวโดยไม่ต้องมีหลักทรัพย์เป็นประกันก็ได้

การประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในชั้นพนักงานอัยการหรือชั้นศาล ให้ดำเนินการตามวรรคสองโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในคดีความผิดมูลฐานที่สำนักงานขอทราบ หรือความผิดฐานฟอกเงิน หรือการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินเมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือศาลมีคำสั่งถึงที่สุดไม่รับคำร้องของพนักงานอัยการที่ร้องขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทั้งหมดหรือบางส่วนตกเป็นของแผ่นดิน หรือให้คืนทรัพย์สิน ให้พนักงานอัยการแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องพร้อมเหตุผลหรือคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลพร้อมข้อเสนอแนะตามระเบียบของสำนักงานอัยการสูงสุดให้สำนักงานทราบ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินต่อไป

ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพตามวรรคหนึ่ง ให้สำนักงานแจ้งการตอบรับและผลการวิเคราะห์การปรับปรุงคดีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้เห็นชอบแล้วให้สำนักงานอัยการสูงสุดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีความผิดมูลฐานและความผิดฐานฟอกเงินทราบอย่างน้อยปีละสองครั้ง

ข้อ ๑๕ ในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้คณะอนุกรรมการประสานงานที่คณะกรรมการแต่งตั้ง พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการหรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่มีข้อกำหนดไว้ในระเบียบนี้หรือเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 4815 วันที่ 22 มิถุนายน 2547

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542

ผบช.ก., น., ภ. 1 – 9 และ จต.

ด้วยประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 บทที่ 21 ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมาย ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้กำหนดให้หัวหน้าหน่วยงานรับรายงานไปยังสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.) ผ่าน ส่วนปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ปปป.ตร.) กรณีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีความผิดฐานฟอกเงินกับผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นทางปฏิบัติแล้ว

ปรากฏว่าในการประชุมเพื่อพิจารณากำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาค้าขายมั่ว รวมถึงกิจการอื่น ๆ ที่มีการค้าประเวณีแอบแฝง ครั้งที่ 5/2547 เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2547 โดยมี รองนายกรัฐมนตรี (ศาสตราจารย์ ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์) เป็นประธาน ได้เสนอปัญหาการรายงานกรณีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีความผิดฐานฟอกเงินไปยังสำนักงาน ปปง. ค่อนข้างล่าช้า เมื่อไปทำการตรวจสอบทรัพย์สินปรากฏว่าถูกยักย้ายถ่ายเทไปแล้ว ทั้งที่ได้กำหนดการปฏิบัติไว้ตามประมวลระเบียบข้างต้นแล้ว จนเป็นสาเหตุให้การดำเนินการตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ไม่สามารถยึดทรัพย์สินของผู้กระทำผิดได้ ดังนั้นเพื่อให้การปฏิบัติในการยึดทรัพย์สินของผู้กระทำผิดในกรณีดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล จึงให้ท่านกำกับดูแลและกำชับพนักงานสอบสวน หัวหน้าหน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องรวมทั้ง ปปป.ตร. รับดำเนินการรายงานต่อสำนักงาน ปปง. ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 บทที่ 21 โดยเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(สุนทร ชัยขวัญ)

รอง ผบ.ตร. รรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/๐๗๙๖

วันที่ // มกราคม 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย
การปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544

เรียน ผบช.ก., น., ปล., สตม. ก.1-9

ตามที่ คต. มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ 0004.6/0015 ลง 7 ม.ค. 2545 ส่งบันทึก
สั่ง ตร. ลง 24 ธ.ค. 2544. พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 แผ่น ซึ่งความละเอียด
แจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ประธานคณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติ
และประสานงาน กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญาได้มีประกาศ ลงวันที่ 25 ธ.ค. 2544
วางข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงาน กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติ
เป็นไปในแนวทางเดียวกัน สมควรแจ้งให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามบัญชาของรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงกลาโหมฯ โดยเคร่งครัด (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย จำนวน 6 แผ่น)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ต่อไป

พ.ต.อ.

(ชาย วัตนธรรม)

รอง ผบก.๖ พรท.ผบก.คต.

ฉบับ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/1180

วันที่ 14 มีนาคม 2545

เรื่อง หนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา (แบบ 2)

เรียน ผบช.ก., น., ปล., สตม., ก. 1-9

ตามหนังสือ คค. ตร. ส่วนที่สุด ที่ 0004.6/0015 ลง 7 ม.ค. 2545 และที่ 0004.6/0189 ลง 11 ม.ค. 2545 แจ้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 และข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและการประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ กรมพระธรรมนูญ มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ กท 0202/124 ลง 31 ม.ค. 2545 แจ้งว่า ข้อความในวรรคท้ายของหมายเหตุในหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา (แบบ 2) ความว่า "กรณีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานสอบสวนยังมีความจำเป็นต้องให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อ ผู้บังคับบัญชาจะสั่งขังต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานไปแสดงให้ปรากฏเหตุแห่งความจำเป็นนั้น โดยผู้ต้องหาจะแต่งตั้งทนายเพื่อคัดค้านหรือซักถามพยานในวันนั้นก็ได้ เมื่อควบคุมตัวครบกำหนดสี่สิบแปดวันแล้วให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปทันที" สมควรตัดออก เนื่องจากข้อความดังกล่าวเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจของศาล สำหรับการสั่งควบคุมตัวผู้ต้องหาเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายอยู่แล้ว และ ตร. พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยรายละเอียดปรากฏตามบันทึกสั่งการ ลง 20 ก.พ. 2545

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว จำนวน

6 แผ่น

พ.ต.อ. *วิวัฒน์ธรรม*

(ชาญ วิวัฒน์ธรรม)

รอง ผบ.ก.๙ พรท.ผบก.คค.

[Faint administrative stamps and handwritten notes at the bottom left of the page]

ข้อกำหนด

เกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔
พ.ศ.๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗(๒) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔ คณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา ออกข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือขอรับตัว
ผู้ต้องหา แบบของหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา และแบบของหนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต่อ) ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อกำหนดนี้เรียกว่า "ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔"
พ.ศ.๒๕๔๔

ข้อ ๒ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ แบบของหนังสือขอรับตัวผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบ ๑ ท้ายข้อกำหนดนี้

ข้อ ๔ แบบของหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบ ๒ ท้ายข้อกำหนดนี้

ข้อ ๕ แบบของหนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต่อ) ให้เป็นไปตามแบบ ๓ ท้ายข้อกำหนดนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พลเอก

(ชวลิต ชงใจยุทธ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

ประธานคณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงาน

กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา

หนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา

ที่.....

(หน่วยงานเจ้าของหนังสือ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตามที่ขอให้.....มอบตัวทหารผู้ต้องหา
ตามบัญชีรายชื่อท้ายหนังสือนี้ไปเพื่อควบคุมตัวไว้ในระหว่างสอบสวนครั้งแรกมีกำหนด.....วัน
ซึ่ง.....ได้แต่งตั้งให้.....
ตำแหน่ง.....เป็นผู้รับตัวทหารผู้ต้องหาไปเพื่อควบคุมตัวไว้แล้วนั้น
หากไม่ได้รับแจ้งตามหนังสือแบบ ๓ ถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อ
ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาที่ส่งควบคุมตัวปล่อยตัวทหารผู้ต้องหาไปทันที

ลงชื่อ.....ผู้รับตัวทหาร

ลงชื่อ.....ผู้มอบตัวทหาร

ลงชื่อ.....พยาน

ลงชื่อ.....พยาน

บัญชีรายชื่อทหารผู้ต้องหาที่มอบให้ฝ่ายทหารรับไปควบคุมตัว

ที่	ยศ ชื่อ นามสกุล	สังกัด	ต้องหาว่า	โทษสูงสุดตามข้อหา

หมายเหตุ

๑. หนังสือนี้ทำขึ้น ๒ ฉบับ ข้อความตรงกัน ทางฝ่ายทหารนำไปมอบให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งควบคุมตัวฉบับหนึ่ง พนักงานสอบสวนติดสำนวนไว้ฉบับหนึ่ง

๒. กำหนดเวลาตามกฎหมายที่ขอให้ผู้บังคับบัญชาทหารควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มีดังนี้

๒.๑ ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งขังได้ครั้งเดียวมีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน

๒.๒ ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือนแต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน

๒.๓ ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวันและรวมกัน ทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน

กรณี que ผู้บังคับบัญชาสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานสอบสวนยังมีความจำเป็น ต้องให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อ ผู้บังคับบัญชาจะสั่งขังต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานไปแสดงให้ปรากฏเหตุแห่งความจำเป็นนั้น โดยผู้ต้องหาจะแต่งตั้งทนายเพื่อคัดค้านและซักถามพยานในวันนั้นก็ได้ เมื่อควบคุมตัวครบกำหนดสี่สิบแปดวันแล้วให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปทันที

หนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต.ค)

ที่

(หน่วยงานเจ้าของหนังสือ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขอให้ควบคุมตัวต่อ ครั้งที่

เรียน (ผู้บังคับบัญชาทหาร)

อ้างถึง

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ตามที่ได้ขอให้ควบคุมตัว.....ทหารผู้ต้องหา
ไว้ระหว่างสอบสวนตามหนังสือ.....นั้น

ด้วยการสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จ เนื่องจาก

ดังปรากฏหลักฐานตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (หรือตามที่พนักงานสอบสวนนำมาแสดงเป็นหลักฐาน)
จึงขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อไปอีก.....วัน หากไม่ได้รับแจ้งถึงเหตุผลและความ
จำเป็นที่ขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาที่สั่ง
ควบคุมตัวปล่อยตัวทหารผู้ต้องหาไปทันที

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ).....

(ตำแหน่ง).....

หมายเหตุ กำหนดเวลาตามกฎหมายที่ขอให้ผู้บังคับบัญชาทหารควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มีดังนี้

๑. ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งได้ครั้งเดียวมีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน

๒. ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือนแต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน

๓. ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวันและรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/ 5766

วันที่ ๗ พฤษภาคม 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติ
และประสานงานกรณีทหารถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544

ผบช.น. , ปลต. , ก. , สดม. , ภ.1 - 9

ด้วยกรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม มีหนังสือ กท 0202/434 ลง 9 เม.ย. 2545 แจ้งว่าข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544, พ.ศ. 2544 ที่กระทรวงกลาโหม ส่งไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

บัดนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ยืนยันว่าได้มีการดำเนินการประกาศเรื่องดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม 119 ตอนพิเศษ 24 ง ลงวันที่ 15 มี.ค. 2545 แล้ว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(อรรถพล เข้มสุวรรณวงศ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ฯ ประท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

89

ที่ กท ๐๒๐๒/๔๓๔

กรมพระธรรมนุญ

ถนนหลักเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

องค์การตำรวจแห่งชาติ

๕ เมษายน ๒๕๕๕

2759

10 เม.ย. 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและ 10/10

ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ พ.ศ.๒๕๕๔ งานนิติกรที่ 3 วิชา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ/รองประธานกรรมการ

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

รับเลขที่ ๕๗๒/45

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๔/๕๑๘๑

วันที่ 10 เมษายน

ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ลา 10.30 ชื่อผู้

ตามที่กระทรวงกลาโหมได้ส่งข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ พ.ศ.๒๕๕๔ ไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อขอให้ดำเนินการประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น บัดนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วยแจ้งว่า ได้ดำเนินการประกาศเรื่องดังกล่าว ในราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อกรุณาทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก

(สุธี จรุงพร)

เจ้ากรมพระธรรมนุญ/กรรมการและเลขานุการ

กองกฤษฎีกาทหารและการต่างประเทศ

โทร.๐ ๒๒๒๕ ๖๒๖๔

โทรสาร ๐ ๒๒๒๕ ๙๗๐๐

ข้อบังคับ กคพ.

ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

พ.ศ. ๒๕๕๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ กคพ. จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒^๑ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ เพื่อประโยชน์ในการประสานงานเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีพิเศษ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติหน้าที่ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

ข้อ ๔ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษรับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษ ในคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษเท่านั้น

กรณีที่มีการร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษในการกระทำความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษตามความในวรรคหนึ่งต่อพนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น ดำเนินการรับคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ ดำเนินการสืบสวนสอบสวน และดำเนินการอื่นตามอำนาจหน้าที่จนกว่าจะมีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ

ข้อ ๕ ให้พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐที่ได้รับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษ ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่มีการรับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษ แล้วแต่กรณี

สำหรับคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ และเป็นคดีที่พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ สืบสวนสอบสวน หรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดไว้แล้วให้กรมสอบสวนคดีพิเศษแจ้งพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้นโดยเร็ว และให้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษภายในระยะเวลาสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑/ตอนพิเศษ ๘๐ ง/หน้า ๔๖/๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เมื่อได้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนแล้ว ให้มีการหารือเกี่ยวกับรายละเอียดการดำเนินการที่ได้ดำเนินการไปแล้ว เพื่อให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างพนักงานสอบสวนคดีพิเศษผู้รับผิดชอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนต่อจากพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น

ข้อ ๖ ในระหว่างที่พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ยังมีได้ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนตามข้อ ๕ ให้เป็นที่เรียบร้อย ให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น จัดการให้มีการควบคุม การขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การเก็บรักษาของกลาง และการดำเนินการอื่นใดที่จำเป็นต่อไปจนกว่าจะได้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวน แต่ทั้งนี้หากมีการฝากขังจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนครบกำหนดฝากขังไม่น้อยกว่าสามวัน

ข้อ ๗ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีความจำเป็นในเรื่องการจับ การค้น การควบคุม การขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การเปรียบเทียบปรับ การตรวจสถานที่เกิดเหตุ การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ การเก็บรักษา หรือจัดการของกลาง การสืบสวนสอบสวน หรือการดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีพิเศษและไม่สามารถดำเนินการเองได้โดยลำพัง ก็ให้ประสานขอความร่วมมือจากพนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการร้องขอให้ความร่วมมือตามที่ได้รับการร้องขอด้วย

ให้พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐให้ความร่วมมือในการสนับสนุนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่อยู่ในความครอบครองดูแล รวมถึงการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารโดยตรง หรือการเชื่อมข้อมูลข่าวสาร หรือความร่วมมือในการสนับสนุนอื่นใดเพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวน หรือป้องกันปราบปรามการกระทำความผิดอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ตามที่ได้รับการร้องขอจากกรมสอบสวนคดีพิเศษ

ให้หน่วยงานของรัฐให้การสนับสนุนการดำเนินการที่เกี่ยวกับคดีพิเศษในเรื่องการสนธิกำลัง บุคลากร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ อาวุธยุทโธปกรณ์ ยานพาหนะ และการดำเนินการอื่นใดตามที่กรมสอบสวนคดีพิเศษร้องขอ

ข้อ ๘ ในกรณีที่กรมสอบสวนคดีพิเศษกับหน่วยงานอื่นของรัฐปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงลักษณะของการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแต่ละแห่ง ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของหน่วยงานนั้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการสืบสวนสอบสวน หรือป้องกันปราบปรามการกระทำความผิดอาญาที่เป็นคดีพิเศษ

ข้อ ๙ ค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากกรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนการใช้ผู้เชี่ยวชาญหรือการดำเนินการอื่นที่ร่วมกับหน่วยงานของรัฐ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ

เป็นหน่วยงานรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายดังกล่าว ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อ ๑๐ เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง กรมสอบสวนคดีพิเศษ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด และหน่วยงานอื่นของรัฐ อาจดำเนินการทำบันทึกความตกลงเพื่อกำหนดรายละเอียดในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน การสนับสนุนการดำเนินการ การประสานราชการ และการดำเนินการอื่นใด ตามหลักการที่ได้กำหนดไว้ตามข้อบังคับฉบับนี้ได้ โดยให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของข้อบังคับนี้แล้วแต่กรณีด้วย

ข้อ ๑๑ ให้ประธาน กคพ. รักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

วิชณุ เครืองาม

รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคดีพิเศษ

พรรณิศา/ผู้จัดทำ

๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓

ที่ ยธ ๐๘๐๐/๕๑๕

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

๑๒๘ หมู่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่

กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

เรื่อง การเสนอเรื่องเพื่อชี้ขาดเกี่ยวกับคดีพิเศษ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๕๑) มาตรา ๒๑ วรรคห้า

ตามบทกฎหมายที่อ้างถึงได้กำหนดให้ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งหรือข้อสงสัยว่าการกระทำ
ความผิดใดเป็นคดีพิเศษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๒๑
วรรคหนึ่ง (๑) หรือไม่ ให้กรรมการคดีพิเศษเป็นผู้ชี้ขาด นั้น

คณะกรรมการคดีพิเศษได้มีมติในคราวการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม
๒๕๕๓ กำหนดแนวทางการเสนอเรื่องให้คณะกรรมการคดีพิเศษพิจารณามีสาระสำคัญว่าความเห็นของ
พนักงานสอบสวนที่ส่งมายังกรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อให้เสนอคณะกรรมการคดีพิเศษชี้ขาดตามมาตรา ๒๑
วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ต้องเป็นความเห็นสูงสุดของส่วนราชการ
นั้น ทั้งนี้เพื่อให้มีการพิจารณากลับกรงมาเป็นลำดับก่อนเสนอคณะกรรมการคดีพิเศษพิจารณา โดยกรณี
ของพนักงานสอบสวนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ย่อมต้องเป็นความเห็นของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
ผู้รักษาการแทนหรือผู้ปฏิบัติราชการแทน แล้วแต่กรณี กรมสอบสวนคดีพิเศษจึงเรียนมายังท่านเพื่อโปรด
ทราบและแจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบด้วยจักขอขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

๖๖

(นายธาริต เพ็งดิษฐ์)

อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการคดีพิเศษ

กลุ่มงานเลขานุการและบริหารคดีพิเศษ

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๘๘๘ ต่อ ๑๙๖๒ โทรสาร ๐ ๒๙๓/๕ ๙๘๘๒

ต้นที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดีอาญา สำนักงานกฎหมายและสอบสวน โทร. 0 2205 3466
 ที่ 0031.212/06931 วันที่ ๓ กันยายน 2551
 เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ

ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปส. และ สตม.

ตามที่ได้มีการประกาศบังคับใช้ พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 โดยกำหนดให้ต้องมีการสืบสวนสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ตร. โดย ตร. ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษไว้บางประการแล้ว ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมสาระสำคัญของกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ กฎกระทรวง และประกาศ กคพ. ว่าด้วยรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 หลายประการ เพื่อให้การปฏิบัติราชการในหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ตร. เป็นไปโดยถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ จึงซักซ้อมความเข้าใจและกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ ดังนี้

1. คดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษนั้น มี 2 ประเภท ได้แก่ ความผิดทางอาญาที่บัญญัติไว้ในมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ซึ่งครอบคลุมคดีความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้าย พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ ที่ประกาศในกฎกระทรวง ประกอบ ประกาศคณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ) ว่าด้วยเรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) และ ความผิดทางอาญาที่ กคพ. มีมติให้คดีความผิดทางอาญาทั่วไป เป็นคดีพิเศษ ด้วยคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ตามมาตรา 21(2) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547

2. คดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 นั้น ได้แก่ ความผิดทางอาญาที่มีองค์ประกอบครบถ้วน ดังนี้

2.1 ลักษณะของการกระทำความผิด จะต้องมิลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(ก) คติความผิดทางอาญาที่มีความซับซ้อน จะจำเป็นต้องใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานเป็นพิเศษ

(ข) คติความผิดทางอาญาที่มีหรืออาจมีผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือระบบเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ

(ค) คติความผิดทางอาญาที่มีลักษณะการกระทำผิดข้ามชาติที่สำคัญ หรือเป็นการกระทำขององค์กรอาชญากรรม

(ง) คติความผิดทางอาญาที่มีผู้มีอิทธิพลเป็นตัวละคร ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน

(จ) คติความผิดทางอาญาที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งมีใช้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษหรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเป็นผู้ต้องสงสัยเมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าน่าจะได้กระทำความผิดอาญาหรือเป็นผู้กล่าวหาหรือผู้ต้องหา

2.2 ต้องเป็นการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายที่ประกาศกำหนดไว้ในบัญชีท้าย พ.ร.บ. การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ กฎกระทรวง ซึ่งปัจจุบัน ได้ประกาศกำหนดไว้ครอบคลุมกฎหมายรวม 27 ฉบับ ได้แก่ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการเล่นแชร์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค คติความผิดว่าด้วยเครื่องหมายการค้า คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คติความผิดตามประมวลรัษฎากร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุรา คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ และ คติความผิดตามกฎหมายอื่น ซึ่งจะได้มีการประกาศกำหนดไว้ในกฎกระทรวงภายหลัง และ

2.3 นอกจากจะต้องเป็นความผิดที่อยู่ในขอบเขต ตาม 2.1 และ 2.2 แล้ว ยังจะต้องเป็นการกระทำความผิดทางอาญาที่มีรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิด ตามประกาศ กคพ. ว่าด้วยเรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ซึ่งปัจจุบัน กคพ. ได้มีประกาศดังกล่าว รวม 3 ฉบับ ซึ่งเป็นการกำหนดรายละเอียดของเงื่อนไขและลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ อัน ได้แก่ ประกาศ กคพ. เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 121 ตอนพิเศษ 80 ง ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547 ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547 เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนพิเศษ 8 ง ลงวันที่ 28 มกราคม 2548 และประกาศ กคพ. (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2548 เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนพิเศษ 137 ง ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2548 หรือ ไม่ โดยประกาศข้างต้น จะกำหนดลักษณะการกระทำความผิด ที่มีลักษณะการกระทำผิดร้ายแรง หรือ มีมูลค่าความเสียหาย หรือวงเงินที่มีจำนวนเสียหายมาก หรือมีจำนวนผู้เสียหายมาก ซึ่งต่อมาได้มีการปรับเปลี่ยนแปลงมูลค่าความเสียหายลง ทั้งนี้ รายละเอียดพอสังเขปปรากฏตามเอกสารประกอบบันทึก คร. ที่แนบมาพร้อมนี้

3. เมื่อพนักงานสอบสวน ได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ให้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐาน ไปตามอำนาจหน้าที่และให้พิจารณาว่าคดีนั้นเป็นคดีพิเศษหรือไม่ โดยพิจารณาตามลักษณะของการกระทำความผิดที่กำหนดให้เป็นคดีพิเศษตามข้อ 2. หากเห็นว่าเป็นคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสืบสวนสอบสวนทั้งหมดไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป ภายใน 15 วัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ สำหรับความผิดอันเป็นคดีพิเศษตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (2) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ให้ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ ภายใน 3 วันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้ง ตามนัยข้อ 5 แห่งข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. 2547 และให้พนักงานสอบสวนให้ความร่วมมือกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษตามที่ร้องขอ ภายหลังจากที่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษแล้ว

4. การดำเนินการสอบสวนคดีความผิดอาญาใด ๆ ที่พนักงานสอบสวนเห็นว่า คดีอาญานั้นไม่เป็นคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานและมีความเห็นทางคดีไปตามอำนาจหน้าที่ เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมใน ภายหลังจากที่ ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ทำให้การกระทำความผิดนั้นมีลักษณะเป็น

คดีพิเศษ ตาม ประกาศ กคพ.เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนนั้นไปยัง กรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป โดยสำนวนการสอบสวนที่ พนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนไปแล้วนั้น จะถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวน การสอบสวนคดีพิเศษที่ดำเนินการโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ทั้งนี้ ตาม พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมวรรคสี่ ของมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547

นอกจากนี้ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตาม หนังสือ ตร. ที่ 0031.212/68 ลง 6 ม.ค.49 เรื่อง ประกาศ กคพ.(ฉบับที่ 3) พ.ศ.2548 เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ การกระทำความผิด เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ บันทึก ตร. ที่ 0031.212/2104 ลง 11 พ.ค. 50 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับคดีที่อยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยเคร่งครัดด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อชักซ้อมความเข้าใจและแจ้งให้พนักงานสอบสวนในสังกัดถือปฏิบัติ โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วงกต มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

เอกสารประกอบบันทึก คร.เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ
 ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 1)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.ก.กำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกง ประชาชน พ.ศ.2517	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 12,15,15/1,15/2 หรือ มีผู้เสียหายห้าสิบคนขึ้นไป หรือ จำนวนกู้ยืมตั้งแต่ ยี่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 1
พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 51 (แต่ไม่รวมการ ไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 39) และ มาตรา 54	ฉบับที่ 1 ข้อ 2
พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 40, 46 ทวิ	ฉบับที่ 1 ข้อ 3
พ.ร.บ.การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจ หลักทรัพย์ฯ พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 71,75,75ทวิ 75ตรี,75จัตวา,75เบญจ,75ฉ,75ฉคค,75ฉฉฐ,75ฉฉชทศ, 75 เอกทศ และ มาตรา 78	ฉบับที่ 1 ข้อ 4
พ.ร.บ.การเล่นแชร์ พ.ศ. 2534	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา 16,17,18 และ มาตรา 26 หรือ มีจำนวนสมาชิกวงแชร์ตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป หรือ ทุนกองกลางต่อหนึ่งงวดรวมกันทุกวงเป็นมูลค่า ตั้งแต่ยี่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 5
พ.ร.บ.ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 8 และ มาตรา 8 ทวิ หรือมีมูลเป็นเงินตั้งแต่ห้าสิบล้านบาท	ฉบับที่ 1 ข้อ 6
พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคา ต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 4,5,6,7,8,9 10, 11, 12 และ มาตรา 13 หรือมีมูลน่าเชื่อว่ามิวงเงินตั้งแต่หนึ่ง ร้อยล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 7
พ.ร.บ.คุ้มครองแบบผังภูมิวงจรรวม พ.ศ. 2543	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 48,49 และ มาตรา 52 หรือ มีการการกระทำผิดที่มีลักษณะเป็นแหล่งผลิต จำหน่าย หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรที่มีมูลค่าตั้งแต่ห้า แสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 8 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 3
พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 47 หรือมีมูลค่า สินค้าหรือบริการ ตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป หรือ ความผิด ที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 48 หรือ มีผู้เสียหายตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป (แต่ไม่รวมการฝ่าฝืน มาตรา 23,24,25 และ มาตรา 26) และ ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 58, 59	ฉบับที่ 1 ข้อ 9

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 2)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 108,109,110,114 หรือ มีลักษณะเป็นแหล่งผลิต, จำหน่าย รับซื้อ เก็บ หรือ นำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือมีไว้เป็นความผิด ที่มีมูลค่า ตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 10 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 4
พ.ร.บ.เงินตรา พ.ศ.2501	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 35 หรือ มีมูลน่า เชื่อว่ากระทำความผิดในลักษณะเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราอันมีมูลค่าตั้งแต่หนึ่งล้านบาท	ฉบับที่ 1 ข้อ 11
พ.ร.บ.ชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 31, 32 ไม่ว่าจะกระทำความผิดหรือหลายกรรมต่างกัน ที่มีมูลน่าเชื่อว่ามีกรณีขึ้น ขอรับชดเชยหรือมีการจ่ายเงินชดเชยรวมเป็นเงินตั้งแต่สิบล ล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 2 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 5
พ.ร.บ.ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ.2485	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 42	ฉบับที่ 1 ข้อ 13
พ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ.2535	ความผิดที่มีบทกำหนด โทษ ตามมาตรา 193,197, 216,217,221 และ มาตรา 222	ฉบับที่ 1 ข้อ 14 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 6
พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 60, 61 ที่มีมูลฐาน เป็นคดีพิเศษในความผิดเกี่ยวกับการยักยอก หรือฉ้อ โกง หรือประทุษร้ายต่อทรัพย์ หรือกระทำโดยทุจริตตาม กฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อ โกงประชาชน กฎหมายว่าด้วยธนาคารพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยการ ประกอบธุรกิจเงินทุนฯ กฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ฯ ซึ่ง กระทำโดยกรรมการ ผู้จัดการ หรือ บุคคลใด ซึ่ง รับผิดชอบหรือมีประโยชน์เกี่ยวข้องในการดำเนินการของ สถาบันการเงิน หรือ ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนี ศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร	ฉบับที่ 1 ข้อ 15

เอกสารประกอบบันทึก ตร.เรื่อง แนวปฏิบัติการสอบสวนคดีพิเศษ

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 3)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 48,48ทวิ หรือ ที่มี มูลน่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะเป็นแหล่งผลิตใน ลักษณะ โรงงาน จำพวกที่ 3 ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานที่ มีกำลังม้าเครื่องจักรตั้งแต่ห้าสิบแรงม้าขึ้นไป หรือ มี คนงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป หรือมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักรตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป และ คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 57 ตาม กฎหมายนี้	ฉบับที่ 1 ข้อ 16
พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 69,70,74 ที่มีมูล น่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะเป็นสถานที่ผลิต แหล่ง จำหน่าย สถานที่เก็บสินค้า หรือ ได้นำเข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยมีสิ่งของหรือสินค้าไว้ในความ ครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งได้มร โดยการกระทำความผิด หรือมีไว้เป็นความผิด อันมีมูลค่า ตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 17 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 7
พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 98 เฉพาะกรณี กระทำความผิดที่เกินกว่าห้าสิบไร่ขึ้นไป และ คดีความผิดที่ มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 99 ตามกฎหมายนี้	ฉบับที่ 1 ข้อ 18
พ.ร.บ.สิทธิบัตร พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 85,86,88 หรือ มี มูลน่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นแหล่งผลิต แหล่งจำหน่าย สถานที่เก็บสินค้า หรือ ได้นำเข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยมีสิ่งของหรือสินค้าไว้ในความ ครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือ ซึ่งได้มา โดยการกระทำความผิดหรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด อันมี มูลค่าตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 19 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 8
พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 278,288,298 296,297,301,306-315	ฉบับที่ 1 ข้อ 20

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547

(แผ่นที่ 4)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
ประมวลรัษฎากร	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 37,90/4,90/5, 91/21(7) ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรม ต่างกัน ที่มีมูลน่าเชื่อว่าเป็นเหตุให้รัฐขาดรายได้เป็นเงิน ภาษีอากรรวมเบี่ยปรับและเงินเพิ่มตั้งแต่ห้าสิบล้านบาท ขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 1 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2496	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 27,27ทวิ,60,96 และ มาตรา 97 ทศ ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลาย กรรมต่างกัน ที่มีมูลน่าเชื่อว่ามีของกลางมูลค่าราคาของ รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วรวมเป็นเงินตั้งแต่สามสิบล้านบาท ขึ้นไป หรือมีการซื้อค่าภาษีหรือขอคืนค่าภาษีโดยทุจริต รวมเป็นเงินตั้งแต่ยี่สิบล้านขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 2 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 147, 161, 162, 165 และมาตรา 167 ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลาย กรรมต่างกัน ที่มีมูลน่าเชื่อว่ามีมูลค่าหรือปริมาณของ สินค้าหรือบริการที่คำนวณรวมกันเป็นเงินตั้งแต่สิบล้าน บาทขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 3 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.สุรา พ.ศ.2493	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 33, 33ทวิ, 33ตรี, 34 และ มาตรา 34ทวิ ที่มีมูลน่าเชื่อว่ามีปริมาณสุราตั้งแต่ หนึ่งหมื่นลิตรขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 4
พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 49, 50 ที่มีหรือมี มูลน่าเชื่อว่ามีปริมาณยาสูบหรือยาเส้น น้ำหนักตั้งแต่หนึ่ง ล้านกรัมขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 5

ทั้งนี้ รายละเอียดปรากฏตามประกาศ กคพ. เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะ
 ของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.
 2547 ฉบับที่ 1-3

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.
ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๑๐๔๑

โทร. ๐๒ ๒๐๕ ๓๔๖๖
วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔

เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการ
กระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการ
สอบสวนคดีพิเศษ ๒๕๕๗

ผบ.ช.ก., น., ภ.๑-๙, ศชต. ปส. , สตม. และ จตร. (หน.จต.)

ด้วย กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้มีหนังสือด่วนที่สุดที่ ยธ ๐๘๐๐ /ว ๓๙๓ ลงวันที่
๒๑ ก.พ. ๒๕๕๔ ส่ง ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะ
ของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวน
คดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ อันมีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
การกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวน
คดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ ฉบับเดิมทั้งหมด และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์
๒๕๕๔ ตามเล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง อันทำให้ประกาศ กคพ. ดังกล่าวมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่
๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป มายัง ดร. เพื่อแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัดทราบและปฏิบัติ

ดร. พิจารณาแล้ว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษระหว่างกรมสอบสวน
คดีพิเศษและหน่วยงานในสังกัด ดร. เป็นไปโดยเรียบร้อย และถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด จึงให้แจ้ง
พนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในสังกัดเพื่อทราบและถือปฏิบัติ ทั้งนี้
ให้เป็นไปตามข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วย การปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐ
ที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๗ และแนวทางการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามที่แจ้งมาด้วยนี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

ที่ ยธ ๐๘๐๐/ว ๓๙๓

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

๑๒๘ หมู่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

เลขรับ 398

วันที่ 25 ก.พ. 2554

เวลา 11

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- ๑. ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๖ แผ่น
- ๒. ข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงาน พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๕ แผ่น
- ๓. แนวทางการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๔ แผ่น

ด้วยคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนด รายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ มีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่องกำหนด รายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ฉบับเดิมทั้งหมด และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ตามเล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง อันทำให้ประกาศ กคพ.ดังกล่าวมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ กคพ.ฉบับดังกล่าว มีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่อง กำหนดรายละเอียด ของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการ สอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ก่อนหน้าทั้งหมด และมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของลักษณะของการ กระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จากการที่ใช้เกณฑ์เรื่องมูลค่าความเสียหาย จำนวนผู้เสียหาย หรือพฤติการณ์ อย่างอื่นประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศ กคพ.ในการพิจารณา มาเป็นการพิจารณาโดยนำลักษณะของการกระทำ ความผิดตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับบทบัญญัติของ กฎหมายตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศ กคพ. ฉบับนี้แทน ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ยิ่งขึ้น

กรมสอบสวนคดีพิเศษ
กองคดีอาญา

เลขรับ.....

วันที่ 25 ก.พ. 2554

เวลา.....

กลุ่มงานคดีอาญา ค

เลขรับ.....

วันที่ 25 ก.พ. 2554

เวลา.....

ของรฐทเกี่ยวของ

กมค
/ 9.

- ๒ -

เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษตามประกาศ กคพ.ฉบับดังกล่าวระหว่าง
กรมสอบสวนคดีพิเศษหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องเป็นไปโดยเรียบร้อย กรมสอบสวนคดีพิเศษจึงขอส่งสำเนา
ประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็น
คดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ , ข้อบังคับ
กคพ.ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ.๒๕๔๗ และแนวทางการ
ประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. ฯ มายังท่านเพื่อโปรดทราบและเพื่อแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัด
ทราบและปฏิบัติด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายธาริต เพ็งดิษฐ์)

อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ

กลุ่มงานเลขานุการและบริหารคดีพิเศษ

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๘๘๘๘ ต่อ ๑๘๒๒

โทรสาร ๐ ๒๘๓๕ ๘๘๘๑

Handwritten notes and signatures at the bottom left of the page, including a signature that appears to be "นายธาริต เพ็งดิษฐ์" and other illegible text.

Handwritten notes and signatures at the bottom right of the page, including a signature that appears to be "นายธาริต เพ็งดิษฐ์" and other illegible text.

เล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง

หน้า ๓๖
ราชกิจจานุเบกษา

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ประกาศ กคพ.

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔

เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ
ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๒) และมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ กคพ. จึงออกประกาศดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า "ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓"

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศ กคพ. เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓

(๒) ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

(๓) ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ข้อ ๔ ให้คดีความผิดทางอาญาตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ และคดีความผิดอาญาตามกฎหมายที่กำหนดเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดคดีพิเศษเพิ่มเติมตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) (ก) (ข) (ค) (ง) หรือ (จ) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เฉพาะความผิดซึ่งมีรายละเอียดตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศนี้ และอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมีคำสั่งให้ทำการสอบสวน เป็นคดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๕ ให้บรรดาคดีพิเศษที่ได้ดำเนินการตามรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตามประกาศ กคพ. ข้อ ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) และอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ในวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับ ยังคงเป็นคดีพิเศษและอยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษต่อไปจนคดีถึงที่สุด

ออกตามความในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑)

แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕/๑ และมาตรา ๑๕/๒ แห่งพระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๕๑ ทั้งนี้ ไม่รวมการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒
๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์และคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๓ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๓๑ มาตรา ๑๓๒ มาตรา ๑๓๙ ถึงมาตรา ๑๕๐ และมาตรา ๑๕๒ ถึงมาตรา ๑๕๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑
๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการเล่นแชร์
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการเล่นแชร์ พ.ศ. ๒๕๓๔
๕. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘ และมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๖. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒
๗. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม พ.ศ. ๒๕๔๓
๘. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือคดีที่มีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการฝ่าฝืน มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมหรือคดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๙. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้า

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๙ มาตรา ๑๑๐ และมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๐. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการขุดเจาะและซื้อขายก๊าซธรรมชาติในราชอาณาจักร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติขุดเจาะและซื้อขายก๊าซธรรมชาติในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๒๔

๑๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๕ ถึงมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๕๓ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๑๖ มาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๒๑ และมาตรา ๒๒๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่มีความผิดมูลฐานเป็นคดีพิเศษซึ่งอยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

๑๕. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๘ ทวิ และมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๖. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ และมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

๑๗. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๙๘ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๘. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๙. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗๘ มาตรา ๒๘๘ มาตรา ๒๘๙ มาตรา ๒๙๖ มาตรา ๒๙๗ มาตรา ๓๐๑ และมาตรา ๓๐๖ ถึงมาตรา ๓๑๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๐. คดีความผิดตามประมวลรัษฎากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๙๐/๔ มาตรา ๙๐/๕ และมาตรา ๙๑/๒๑ (๗) แห่งประมวลรัษฎากร และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๗ ทวิ มาตรา ๖๐ มาตรา ๙๖ และมาตรา ๙๗ ทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๖๑ มาตรา ๑๖๒ มาตรา ๑๖๕ และมาตรา ๑๖๗ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุรา

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๓ ทวิ มาตรา ๓๓ ตริ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๙๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ 07040

วันที่ ๑ กันยายน 2551

เรื่อง การเบิกค่าพาหนะเดินทางของนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์

ผบช.น. , ก. , ก.1 - 9 , ปส. , สตม.

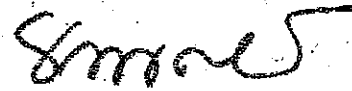
ด้วย ตร. ได้รับหนังสือจากนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการ แจ้งปัญหาว่าต้นสังกัดของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ไม่เบิกค่าพาหนะให้ โดยให้เบิกจาก ตร. และหนังสือจากนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นบุคคลภายนอก แจ้งปัญหาว่าพนักงานสอบสวนปฏิเสธไม่เบิกค่าพาหนะเดินทางให้ ซึ่ง ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่าตาม ป.วิ.อ. มาตรา 12 ทวิ วรรคสอง กำหนดว่า "ให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตามวรรคหนึ่ง ได้รับค่าตอบแทนตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนด โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง" และตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 12 ทวิ พ.ศ. 2549 ข้อ 4 กำหนดว่า "ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลสั่งจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 12 ทวิ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ใน ข้อ 5 และ ข้อ 6" ดังนั้น ตร. จึงต้องเป็นหน่วยเบิกค่าพาหนะเดินทางให้แก่ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ โดยกำหนดแนวทางการเบิกจ่าย ดังนี้

- 1) กรณีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการ ปัจจุบัน ตร. ไม่ได้ตั้งงบประมาณค่าพาหนะเดินทางของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ไว้ จึงให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/0756 ลง 24 ม.ค. 2551 เรื่อง การเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตาม ป.วิ.อ. โดยให้เบิกกับต้นสังกัดไปพลางก่อนจนกว่า ตร. จะได้รับการจัดสรรงบประมาณแล้ว
- 2) การกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ให้ใช้หลักเกณฑ์ตาม พ.ร.ฎ. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 มาตรา 22 ในกรณีผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 5 ลงมา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าโดยปกติให้ใช้ยานพาหนะประจำทางและให้เบิกค่าพาหนะโดยประหยัด ในกรณีที่ไม่มียานพาหนะประจำทางหรือมีแต่ต้องการความรวดเร็วเพื่อประโยชน์แก่ราชการให้ใช้พาหนะอื่นได้ แต่ผู้เดินทางจะต้องชี้แจงเหตุผลและความจำเป็นไว้ในรายงานการเดินทางหรือหลักฐานการขอเบิกเงินค่าพาหนะนั้น ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ในอัตราที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 100 บาท/วัน
- 3) กรณีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นบุคคลภายนอกให้เบิกจ่ายได้โดยไม่ต้องรอให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณก่อน สำหรับการเทียบตำแหน่งบุคคลภายนอกที่ไม่ได้เป็น /ข้าราชการ...

ข้าราชการหรือลูกจ้างกับตำแหน่งข้าราชการพลเรือน เพื่อใช้สิทธิเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ เท่ากับตำแหน่งข้าราชการพลเรือน ให้ใช้หลักเกณฑ์การเทียบตำแหน่งตามหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค 0502/13649 ลง 25 มี.ค. 2526 เรื่อง การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของผู้ที่มีได้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้าง, หนังสือด่วนที่สุด ที่ กค 0409.7/ว 56 ลง 22 มี.ค. 2548 เรื่อง การเทียบตำแหน่ง และหนังสือที่ กค 0409.7/ว. 28 ลง 18 เม.ย. 2549 เรื่อง การเทียบตำแหน่ง

4) สำหรับการเชิญนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ให้เชิญนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกระทรวงยุติธรรมที่ทำหน้าที่ในเขตจังหวัดเดียวกันเป็นหลัก เว้นแต่ในจังหวัดนั้น ไม่มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ให้เชิญจากจังหวัดที่ใกล้เคียงที่สุด จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร. 0 2205 3466 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0031.212/ 0756

วันที่ ๔๗ มกราคม 2551

เรื่อง การเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตาม ป.วิ.อาญา

พพช.น., ก.1-9, ก., ปส. และ สตม.

ด้วย กระทรวงยุติธรรม ได้มีหนังสือ ที่ ชธ 0207/05720 ลง 25 ต.ค.2550 แจ้งว่า กรมบัญชีกลาง ได้ตอบข้อหารือของกระทรวงยุติธรรม เรื่องการเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ตาม ป.วิ.อาญา ตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ.2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม สรุปสาระสำคัญดังนี้

1. ข้อกำหนดใดแห่ง พ.ร.ฎ.ที่กำหนดให้ข้าราชการที่ไปทำหน้าที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์มีสิทธิได้รับค่าพาหนะในการเดินทางไปราชการตามหนังสือ กระทรวงการคลัง ที่ กค 0502/13649 ลง 25 มี.ค.2526

กรมบัญชีกลางได้ตอบข้อหารือว่า พ.ร.ฎ.ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ.2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7, มาตรา 8; มาตรา 13 และ มาตรา 14 กำหนดให้ผู้เดินทางไปราชการชั่วคราวซึ่งเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามที่ พ.ร.ฎ. กำหนด (ได้แก่ เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าที่พัก ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็นต้องจ่ายเนื่องในการเดินทางไปราชการ) กรณีการเดินทางเพื่อเข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การได้สวนมูลฟ้องและการพิจารณาตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 12 ทวิ ของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการดังกล่าว จึงเป็นการเดินทางไปปฏิบัติราชการชั่วคราวนอกที่ตั้งสำนักงานซึ่งปฏิบัติราชการปกติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามนัยมาตรา 13(1) แห่ง พ.ร.ฎ. ย่อมมีสิทธิได้รับค่าพาหนะซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปราชการตามนัยมาตรา 7 วรรคแรก มาตรา 8 และ มาตรา 14 (3)

2. กรณีที่กำหนดว่านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเป็นข้าราชการให้ใช้สิทธิเบิกจ่ายค่าพาหนะได้ตามระดับตำแหน่งปัจจุบันของคนนั้น หมายถึง ข้าราชการต้องเบิกจากต้นสังกัดใช่หรือไม่ หรือต้องเบิกจากหน่วยงานที่มีคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการได้ โดยการเทียบตำแหน่งตามที่กระทรวงการคลัง กำหนด

กรมบัญชีกลางได้ตอบข้อหารือว่า โดยหลักการหน่วยงานใดเป็นเจ้าของเรื่องหรือการไปปฏิบัติราชการครั้งนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของหน่วยงานใด หน่วยงานนั้นก็ควรรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

ระเบียบกระทรวงยุติธรรม

ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์
ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ

พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทาง
แก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง
และการพิจารณาให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ ทวิ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
(ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๒ กระทรวงยุติธรรมโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง จึงวางระเบียบไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทน ค่าพาหนะ
เดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง
และการพิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้อัยการกระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ พ.ศ. ๒๕๕๓

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัด
หรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลสั่งจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ในข้อ ๕

และข้อ ๖

ข้อ ๕ คำตอบแทนที่จ่ายให้แก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ให้เบิกจ่ายเมื่อปฏิบัติหน้าที่
ในอัตราคนละครั้งละ ๕๐๐ บาท โดยให้เบิกจ่ายไม่เกินคนละ ๑ ครั้งต่อวัน

ข้อ ๖ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่พนักงานสอบสวนหรือศาลขอให้มาให้ความเห็น
มีสิทธิได้รับค่าพาหนะเดินทาง ดังนี้

๖.๑ ผู้ที่เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการ ให้ใช้สิทธิเบิกจ่ายได้ตาม
พระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๖.๒ ผู้ที่เป็นบุคคลภายนอก ให้มีสิทธิในการเบิกจ่ายได้ตามพระราชกฤษฎีกา
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยเทียบตำแหน่งนักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้อ ๗ ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2052358

ที่ 0606.6/ 754 วันที่ 9 เมษายน 2540

เรื่อง ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ

เรียน ผบช.น., ผบช.ภ., ผบช.ภาค 1-9 , ผบช.สทม., ผบช.ส., จตร., กง.ตร.

ตามที่ ตร. มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ มท 0503.6/17086 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณำำเรียน ๗๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ลงนามในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการล่าม และล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2539 ซึ่งกระทรวงการคลังให้ความเห็นชอบแล้ว นั้น

บัดนี้ กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2539 มาเรียบร้อยแล้ว และขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวโดยเคร่งครัด พร้อมนี้ได้แนบระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

พ.ต.อ.

วิชัย สุนทรจิตร

(ชัชวาลย์ สุนทรจิตร)

รอง ผบก.ปรท.ผบก.คต.

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ

พ.ศ. 2539

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ
ที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือพยานในคดีอาญา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 วรรคห้า และมาตรา 13 ทวิ วรรคสอง แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2539 กระทรวงมหาดไทย โดยความเห็นชอบจาก
กระทรวงการคลังจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่
ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 13 และ มาตรา 13 ทวิ พ.ศ. 2539”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 18 พฤศจิกายน 2539 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือสารวัตรหัวหน้าหน่วยงานสั่งจ่ายค่าป่วยการแก่ล่าม
หรือล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13
และมาตรา 13 ทวิ เมื่อล่ามหรือล่ามภาษามือนั้นได้ปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่
กำหนดในข้อ 4 และ ข้อ 5

ข้อ 4 ค่าป่วยการที่จ่ายให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้คิดเป็นรายชั่วโมงในอัตรา
ตามที่พนักงานสอบสวนเห็นสมควรกำหนด แต่ต้องไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละ 300 บาท และไม่เกินชั่วโมง
ละ 500 บาท แต่ค่าป่วยการที่สั่งจ่ายแก่ล่ามหรือล่ามภาษามือสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในครั้งหนึ่งต้องมี
จำนวนไม่น้อยกว่า 300 บาท

ข้อ 5 ในการกำหนดอัตราค่าป่วยการที่คิดให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้หัวหน้า
สถานีตำรวจหรือสารวัตรหัวหน้าหน่วยงาน พิจารณาถึงความยากง่ายในการแปลหรือตีความหมาย
คุณวุฒิและความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาของล่ามหรือล่ามภาษามือ ตลอดจนพฤติการณ์อื่นใดที่
พนักงานสอบสวนเห็นสมควรนำมาประกอบการพิจารณา

ข้อ 6 ให้อธิบดีกรมตำรวจรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540